

Kristal Masallar

Koray Yılmaz

KRİSTAL MASALLAR

CİNİUS YAYINLARI
MASAL

Moda Caddesi Borucu Han No: 20 Daire: 504-505
Kadıköy 34710 İstanbul
Tel: (216) 5505078
<http://www.ciniusyayinlari.com>
iletisim@ciniusyayinlari.com

Koray Yılmaz
KRİSTAL MASALLAR

BİRİNCİ BASKI: Temmuz, 2018

ISBN 978-605-127-----

Baskı ve cilt:
Cinius Sosyal Matbaası
Çatalçeşme Sokak No:1/1
Eminönü, İstanbul
Tel: (212) 528 33 14

Sertifika No: 12640

© KORAY YILMAZ, 2018

© CİNİUS YAYINLARI, 2018

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü yazarın yazılı ön izni olmaksızın,
herhangi bir şekilde yeniden üretilemez,
basılı ya da dijital yollarla çoğaltılamaz.
Kısa alıntılarda mutlaka kaynak belirtilmelidir.

Printed in Türkiye

KORAY YILMAZ

 Cinius Yayınları

İÇİNDEKİLER

Öykü serüvenime on beş yıl önce fantastik yazılar yazarak başladım. İnternette fantastik öyküler yazdığımız bu dönemden sonra, farklı alanlarda da yazdım. Tarihi kurgu, romantizm, bilim-kurgu, kısa öyküler, mektuplar gibi pek çok kategoride eserlerim oldu. Bunları internette yayınladım. Romantik öykü ve mektuplarımı, bir araya getirdim. Cinius Yayınlarından, Hayali Mektuplar adı ile yayınlandı bu ilk kitabım. Tarihi kurgu alanında yazdığım Rönesans'ın Çocukları, yazarlık hayatımda çok önemli bir kilometre taşı oldu. Yine Cinius Yayınlarından çıktı bu kitap. Üçüncü kitapta Jeanne ile duygularımızı Fransız kahraman için yazdık. Kitap yayınlama yolculuğuma Cinius Yayınları ile devam ettiğim bu dördüncü kitabımda sizleri üç kısımdan oluşan masallar ile karşılıyorum. Arthur zamanına gidiyoruz birlikte. Son olarak Masal Mektupları diyerek tamamlıyoruz Kristal Masalları.

1976 İstanbul doğumluyum. Yıldız Teknik Üniversitesi Bilgisayar Bilimleri Mühendisliği Bölümü mezunuyum. Boğaziçi Üniversitesi Bilgi İşlem Merkezi'nde görev yapmaktayım.

Giriş-Özet	7
Kristal Masallar.....	11
Gökyüzünden Rüyalar	22
Ejderhanın Büyüsü	52
Masal Mektupları.....	65

Giriş-Özet

Bu kitapta masal tadında öyküler bulacaksınız. Her kahramanın, bir bütünü oluşturan kendi dünyasının öyküleri bunlar. Arthur zamanına gidecek, bu kahramanların sevgilerine, hırslarına, vefasına, pişmanlıklarına, pek çok duygularına ulaşacaksınız.

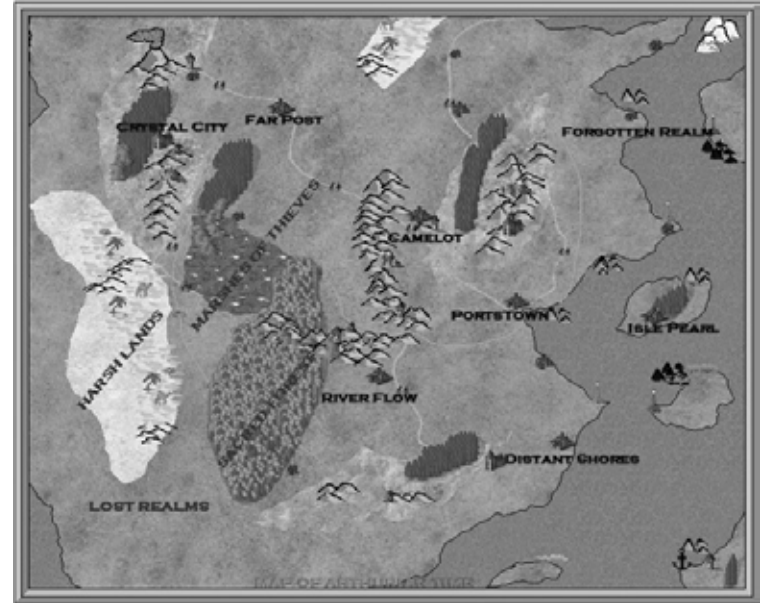
Önce Kristal Masallar diyoruz. Arthur'un şövalyelerinden Loyalty ön planda... Arthur sonrası neler olacaktı, iç karışıklıkta yolunu arayan Yuvarlak Masa Şövalyeleri. SnowCrystal'a duyulan aşk, başka aşklar... Karanlık gecelerde yanında dostun genç Parsifal varken, yolunu ararken ve Arthur'suz her şey daha bir karanlık iken... Arthur'a saygın ile bağlılığın ve sevgin ile selam ver şövalye...

Sonra Gökyüzünden Rüyalar geliyor... Kristal Masallar'ın devam öyküsü. Mordred, Kuzey Krallığı, bir aşk kırıntısı, tamamlanmamış görünen bu masallardan sonra her şeyi açıkladığımız son masal gelecek.

Son masal Ejderhanın Büyüsü... Komşu krallıkta, bir prenses ve kadim bir ejderhanın ölümsüzlük rüyalarında gözyaşı dolu öyküsü... Sizi sevgiye çağırırken, gerçekten sevdiğinizi özleyeceğiniz, birkaç damla gözyaşınızı isteyen yazarınızın bu öyküsünü okumaya davet ediyorum.

Ve Masal mektupları diyoruz... Hayali sevgiliye yazılmış bu mektuplar bir masalı andırıyor. Thistle diyor, sevgili diyor, prenses ve aşkından söz ediyor. Belki de aramızda yürüyen ejderha ve prensesin mektupları buna benziyor. Belki de prenses hatırlıyor ve mutlu son oluyor. Hepsi sizin için yazıldı, gözyaşından sonra bir gülümseme için.

Masalların geçtiği yerlere ait hayali bir harita:

Kristal Masallar

Ayaklanan

Bir grup yenik çapulcu kralın şövalyelerinden kendini kurtarma çabasıındaydı. Ülkenin en ileri gelen birkaç derebeyinin kalkışması korkunç bir meydan savaşı ile sonuçlanmıştı. Uzun mesafeli okçuların aldığı hayat sayısının haddi hesabı olmadığı gibi, şövalyelerin aşılamayan zırhlarının altında ezilen köylülerin kayıplarının ağlayanı yoktu şimdi. Ağlayan sadece kandı, sadece gözlerdeki kan. Ve işte sıra derebeylerine geldiğinde hepsi birer korkak gibi kralın önünden çekilecek, meydanda direnen birkaç şövalyeyi yalnız bırakıp krala haber göndereceklerdi.

-Demek bu kadarmış, şu köpekler geri çekilip af diliyor.

-Peki ya hala savaşanlar, kralım.

-Onlar değerli, beylerinin yaşayacağı aşağılanmayı görmemeliler. Hiçbirini sağ bırakmayın.

-İsyankâr vassallarınızı ne yapalım?

-Söyledim ya aşağılanacaklar, saraya getirtin.

İşte o anda savaşın bittiğinin farkına varacaktık. Geri çekilme borularını bile çalmadan sinsice gideceklerdi: Uğruna savaştığımız derebeyleri birer birer muhafız birlikleri ile çekilecekti. Silahtarım:

-Şövalyem bırakın artık bu saçmalık sona erdi, bu korkaklar için değmez artık...

Etrafıma bakındım onca ölümün arasında bana laf yetiştiren silahtarıma hayrandım doğrusu. Ben konuşmaya bile fırsat bulamazken. Bir fırsat oldu. Dostlarımdan bir başka şövalyeyi yere yıktıklarında başına üşüşen kralın adamları benden ilgilerini esirgemişti. Bir köylüyü katlettikten birkaç saniye sonra etrafım düşman adına kimse ile çevrili değildi. Silahtarıma cevap verdim -Haorrh! Peki dediğin olsun akıllı adam. Gidelim!

Silahtarım gerçekten olayın nispeten erken farkına varmıştı. Çekildik, İki şövalye idik, silahtarlarımız ve okçulardan oluşan gruba birkaç mızraklı köylü de katılmıştı. Korulukta izimizi kaybettirebildik. Kimse bizi izlemedi, yeterince meşgullerdi.

Günler boyunca az erzakımızla soğuk sonbahara direnir, ülkenin unutulmuş köşelerine, dağlara doğru savrulduk. Ne bir bey ne kral bizim için artık önemliydi, yoo aslında önemliydiler, bizim var olmamamız için ellerinden geleni yapacaklarını bildiğimizden, hiçbirinin, hiçbir adamlarının yüzünü görmeliydik.

Ve karanlık umutsuz gecenin yağmurunda, şimşekler çakar-ken, görüp görebileceğimiz tek insan yapısının geceden karanlık görüntüsü ile yaşama dönecektik. Belki hiç görmemeyi isteyebilirdik bu yapıyı, ama çaresizdik ve o dağlarda sanki uçuruma yuvarlanacakmış gibi duran tapınağa yaklaştıkça başka yapılacak bir şey olmadığını çok iyi biliyorduk elbette. Yanımda, en sevdiğim dostlarımdan benden biraz daha tecrübesiz olan şövalyeye, elimle tapınağın duvarlarını işaret ederek, şunları fısıldadım:

-Bu, dostum, bizim krallığımız.

Ciddi olup olmadığımı anlamak için yüzümün hatlarını seçemezdi elbette, ama durum ölesiye ciddiydi. Devam ettim.

-Haydi, yapılacak çok iş var.

Karşılama

-Parsifal, Parsifal... Kendine gel, kılıcını yere saplamış, çılgınca yağmayı sürdüren yağmurun altında beni duymayan genç şövalyeye seslenişim...

-Parsifal, bitti artık, kendine gelen dostum bu sefer cevap verecekti:

-Biten nedir, Loyalty?

Şimdi meşalelerimizin aydınlattığı kadarı ile yüzlerimizi görebiliyorduk. Ondaki değişimi hissetmiştim. O, benim kadar mutlu değildi ve ne olduğunun farkında değildi. Kendi krallığımız dediğimde beni dinlemiyordu bile. Bunu anlamıştım. Anlamamı istediği şeyleri sıraladı. Sanki bana saldırmak ister gibiydi.

-Şimdi beni dinle çılgın adam; senin yüzünden krala karşı gelenlere destek olduk, zamanında Redheart klanından kimse ile konuşmamalıydık... O derebeyini hiç tanımamalıydık.

Bu sefer ikna etmem gereken biri vardı karşımda:

-Parsifal, sanıyor musun ki, sanıyor musun ki kral beni yaşatacak, biz bir grup şövalye zaten ölüydük. Sen genç adam, seni hepsinden korumalıydım, dakikalarca ona anlatacaktım herkes bizi bekler iken.

Parsifal anlattıklarımın sonra şüphe ile beni süzen bir bakış atacaktı ki bu bardağı taşıran son damla olacaktı.

-İçindekileri dinle Parsifal dostum, beni değil.

Ve bu son sözüm ile grubu, tapınak duvarlarına doğru ilerletmeye başladım. İçeriye alınmak veya sonumuz olan dışarıda kalmak arasında idi adımlarımız. Ve sonunda karşılandık. Keşişlerden oluşan bir grup kapıların açılması ile avluya girmemizi izliyordu şimdi. Ve o anda şaşkınlığımızı gizleyemedik, dış duvarların gizlediği o inanılmaz doğa ve insan harikası şehir. Bir şelale ve ardına gizlenmiş şehir hepsi dağa sırtını dayamış basit karanlık tapınağın arkasında yerini almıştı. Şaşkınlığımızı

örtlen tek şey sefil bir halde oluşumuzdu. Sefildik ama bizi iyi karşılamışlardı. Sundurmanın yağmurdan korunan güvenliğin-
de en yaşlıları konuşacaktı:

-Kendinizi tanıttınız şövalye, dediği anda geriden bize katılan Parsifal, yüreğimi ısıtacaktır.

-Bu, Parsifal ve ben Loyalty, bizler...

-Evet, sizler? Soru açıldı.

-Bizler, kralın ve ona ait olanların, diğer derebeylerinin dışında bir yaşam isteyen şövalyeler ve bir grup savaşçıyız.

-Belli oluyor Loyalty şövalyem, sanırım konuşacağımız çok şey olacak, belki yaşamlarımıza çöken lanetli krallığın dışında olmamız gerektiği gibi, dostluk gibi...

Keşişin sözleri grupta bir sevinç dalgası yaratacak cinstendi. Silahtarım sevincini gizlememişti ve Parsifal'a baktığımda özürlü gibiydi. Bizler bir grup onurlu adamdık ve olması gereken ülkemizi buradan başlayarak kuracaktık. Ve zamanı geldiğinde sevdiğimiz, kaybettiklerimiz ne varsa anacak, kederlenecek ama ayakta kalmayı sürdürecektik. Parsifal sözünü söyleyecekti elbette:

-Bizi içinizde şüphe olmadan kabul ettiniz ve biz de size sadakat ve dostlukla bağlıyız bundan sonra, bir gün bizim için gelirlerse, gidecek başka bir yer olmayacak, bu bizim ülkemiz, bu bir grup insanın ülkesi.

Yağmur çoktan dinmişti ve yorgun adamlarım Parsifal'a coşku ile destek olmak için etrafında toplanmıştı bile. Her şeyi konuşacaktık karşılanmıştık ve olması gerektiği gibi yaşam tarafından karşılanmıştık.

SnowCrystal

Parsifal bize yürüdüğünde, en mutlu olan elbette bendim. O, benim yurt dediğimden kalan saf bir iyilik olmalıydı. Keşişler

konuşurken beni yurduma götürecekti, adamlarımızın coşkulu seslerini duyamayacağım birkaç saniye...

İşte rüyalarımda gördüğüm SnowCrystal, hala yaşıyor olmaydı. Bilinmeyende kaybolan bizlerden habersiz... Rüyalarımda yaşayan SnowCrystal, Parsifal avluya girdiğinde senin yurduma ait olduğunu bilecektim. Bir gün geri alacağım seni, karlar içindeki yurdum. Kristallerin hanımı, şu şövalyeden gizlemediğin için, ne yüzünü, ne sevgiyi, geri döneceğim seni arayışlarımda topraklarıma.

-Ve Parsifal, asil görüntün ve adamlarımız için değerini, ne kadar önemli olduğunu anladın sanırım.

-Konuştuklarını düşündüm, artık biliyorum sen Loyalty, bize umut oldun.

-Ve dostum, yeterince ısladığımızı söyleyebilirim.

-Aklındaki kimdi, duraksayıp gözlerinin donmasına sebep olan?

-Sana söyleyeceğim, adını bilmiyorum, ama onu tanıyorum. Değerlilerin değerlisi SnowCrystal.

-Ve bu her şeyi açıklıyor Loyalty, istediğin ülkeyi.

-SnowCrystal, böyle dostlara sahip olduğum için hep benimle.

Şimdi tapınakta toparlanıp, şehre kabul edilecektik, keşişler Parsifal ile beni tüm dikkatleri ile izliyordu ki, konuşmamız, şehrin bulunmasını kutlayan silahtarımın sevinçle onları oyalaması, gürültü kopartan diğerlerinin sesleri arasında, birkaç saniyelik bir anda gerçekleşecekti.

SnowCrystal, sen gerçek olmalısın seni bulacağım ve rüyalarda, buz gibi gecelerde benim olan zamanın, benim olan her şeyin adı SnowCrystal... Seni aradığımı biliyor olmalısın, tüm rüyalarda, tüm hayallerde, kar tanelerinde, Kristal şehirlerde... Ve Parsifal... Duygularımı anladığı için gerçek bir dosttu. Biz

bunlardık bir grup hayal kurabilen ve bunun için yaşayan, sevgi diyen, yurt diyen. SnowCrystal diyebilen.

Yıllar ya da Fallen

Yıllar önce yerleşmişti o tapınağa, o karanlık köşesine yıllarca sığınmıştı. Kimsenin bilmediği karanlık köşesine, karanlıkların karanlığı, gözlerin ulaşamadığı perdelerin içinde düşünüp duracaktı. Yıllar nasıl da geçip gidecekti ki düşünecekti.

“Ooo sevgili karanlık, o nefretten öte bilincin yeşerdiği karanlık...” diye konuşan biri duyulduğunda gecenin içinde bilirlerdi. Bilirlerdi vicdanları, en zayıf olanlarını bile öylesine kavrardı. Elinde tutmasını iyi bilirdi, hep buraydım derdi, yılların karanlığı.

Yıllar, yılların karanlığını yaşattığında tapınakta, keşişler buna izin verecekti. O, onları ayakta tutan haberciydi, O dünya işleriydi, tanrılarının olmasına izin verdiği, bir adamın sırtına yüklediği idi. Yıllar, acımasız katillerden daha acımasız olanlar, onlar yıllar. Acımasızca adamın sırtında kalmasından başka bir yol olmadığına kanaat getirenlerin yılları.

“Onu rahat bırakın, O ancak öyle huzur...”

“Evet, huzuru ancak kendi içinde arayarak...”

“Ve yıllar Ona iyi...”

Sözleri ile tapınağın keşişleri...

“Kimsesiz karanlığın kimsesi, şimdi sevgili demeli...” dediğinde, yine keşişlerin kulak kabarttığı tapınağın lordu dedikleri... Dediğinde karanlıktaki sevgilisinin kim olduğunu merak etmedi mi hiçbiri?

“Ooo yıllar, sevgili yüzü şu iki şövalyenin armalarında mı gizli, yoksa yine karanlıkları mı seçmeli.” Sonunda keşişlerin ardından avluya açılan ana kapıda belirecekti Tapınak Lordu ve ikisine seslenecekti:

“Loyalty, Parsifal bir ara beni tapınakta ziyaret etmelisiniz. Yıllar boyunca bekleyemem, dost bildiklerimin solup gitmesini bekleyemez, sabırsızlanırım.”

Şimdi en karanlıkta sevgiliyi arayan kim, meşalelerin kör olduğu o tapınak köşesinde bekleyen, yıllardan söz eden adam... O adam, akıllarımızın en derinliklerindeki arayan, bulduğu karanlıkların peşinden koşan. Kendi SnowCrystal'ını bulmaktan, söz eden, bir anıt, bir öğreti, bir sevgi ve nihayetinde onuru için yaşayanların yıllarının adını taşıyan.

Şimdi herkes susmuş, vicdanının karanlıklarının bağırışlarını dinlemeye bir kere olsun cesaret edip Ona bakarken, O; “Yıllar sizi buraya getirdi” demekte ve gözler karanlık ile parıldamakta ve kollarını onlara açmakta.

Sadece Soğuk

Konuştuk, dakikalarca... Ve tüm dehşeti gerilerde kaldığında savaşın, açlığın ve kaybolmuşluğun, yaşamak için geçerli sebeplerimiz olduğunu tekrar anlamıştık. Şehri dolaştık, büyü ile dolu bir yerdi, mavi kristaller her tarafta şehre bir şeyler veriyor gibi duruyordu. Bunu anlamak için zamanımız olacaktı.

Karanlık tapınakta bizi bekleyen şövalye, zamanında kralıktan sürülen ilk kişilerdendi. O gün hala aklımdaydı. Ayrılrken, unutulup gideceğini düşünenler yanılmıştı. İşte şimdi buradaydık.

Ayaklanmak mı, sonsuza kadar beklemek mi? Ne yapmalıydık?

“Sonuna kadar savaşacağım, bu olmazsa, yaşamadığıma emin olabilirsin Loyalty.”

Sabah olmuştu işte. Tapındaki labirent gibi bir yerde, karanlık koridora, birkaç pencereden gün ışığı sızarken Parsifal'ın önünü kesip “Ne yapmalı?” diye sorduğum soruya cevabı.

Boyum uzunluğundaki pencerelerden birinin duvarla birleştiği yere dayanıp nasıl sorusunu soracaktım. Gerçekçi olmak gerekiyordu. Dün ben Parsifal'a olması gerekeni anlatırken sıra onda olmalıydı.

Giderek soğuyan gün, ışık oyunları ile gülümsememe sebep olacaktı yine de. Parsifal'ın planlarını dinlerken elim hala soğuk taştan duvarda, dünyaya bakıyordum aslında. Onca dost yüzü gözlerimden soğuk olarak geçecekti. Hepsi sorumluluğumu hatırlatır gibiydi.

Ve soğuk olan zamanlarda yaşayan güzelliklerin verdiği tüm üstün duygular gibi, yaşama devam ettiğimiz sürece sözlerimizi unutmayacaktık.

“Parsifal bugün dünden daha soğuk. Ve dostum bir yolu olacak, soğuk gibi keskin olacak, sadece soğuk olacak.”

Demir olan

Kralın adını anan kaç kişi vardı ki! Yapılan anlaşmalarda ya da kusmak istediğiniz kutlamalarda... Adı işte sadece oralarda olmalıydı. Unutmadan korkak beylerin soluk kalıntılarında, kalelerinin karanlık köşelerinde bu isim sonsuzluğa ulaşamayan, öyle bir isim işte.

Şimdi demircinin çekicine giden güçte; Kuzey'in barbar kralının ve kraliçesinin adı vardı. Artık onların adı her yerdeydi. Tahtını demirden, kemikten ve elbette gözyaşından yaptıran Kuzey ülkesinin kralı ile de baş edebilir miydi Splendor? A evet adı bir de burada anıldı, Kuzey'in felaketi ile yan yana.

İşyanın son günü, Kuzey'lileri mutlu etmiş olmalıydı. Tanrıları ile şaraplarını içip dağlardan aşağılara şöyle bir kahkaha atarak: “Splendor, gerçekten yapabileceğinin en iyisini... En iyisini Splendor...”

Şimdi dünya sakinken, demircinin çekicine giden güçte; Ku-

zey vardı. Her şeyde olduğu gibi, karar verecek olan, maddenin çekiç ile buluşmasını sağlayan güçtü. Demir olan güçten emir alacaktı. Güzelliğe isim koyacak, çeliğe dönüşecek, nefret, acı ve her şey olacaktı.

Splendor'un bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. O, demircilerini susturmaktan başka bir işe yaramıyordu. Kuzey'inkiler her gün dünyayı sesler ile doldurur iken kaybedenin kim olduğunu yazıyorlardı demire.

“Ne yapmalı cevap verin sersemler!” kuştüyü uykularından her uyandığında kâbusları böyle bitiyordu kralın. Kuzey'i daha ne kadar oyalayabilirdi. Küçük zaferi, Ona ihtişam getirmiş miydi ki!

Demir olan ne olacağına karar verirken güce bakacaktı. Şekil değiştirirken, akli demircinin elindeki çekiçte, zamanın değerinin farkında... Demir olan güzelliğe isim koyacak, acı ve her şey olacak.

“Loyalty! Loyalty! Beni dinliyor musun?”

“Kuzey'e bak Parsifal, fazla uzun sürmez, taş üstünde taş bırakmazlar.”

Son sözüm ile Parsifal'ın omzuna sağ elimi koyup ne yapmalı diye tekrar sorar gibi baktım:

“Parlak şeyler onları bir süre önler.”

“Ve biz de hazır oluruz, Onlar birbiriyle kapıştıklarında...”

“O zaman beraber at süreceğiz. İnsanlarımızı koruyacağız.” Son cümleyi kuran genç şövalye değildi, karanlıktaki sesi elbette tanımışlardı.

Demir olan güzelliğe isim koyacak, acı ve her şey olacaktı.

Ve iki şarkı

“Bana Fallen demenizi istiyorum. Beni burada bu isimle çağırdılar uzun yıllar.”

“Sevgili dostum. Yaşadığını bile bilmiyorduk.”

“Buradayım Loyalty, Parsifal, siz son gelenlersiniz.”

Karanlıktan pencerelerin ışığına çıktığında dün gecekten farklı bir adam görecektik. Parsifal onun hikâyesini biliyordu. Ona ben anlatmıştım elbette. Tam planlarımızı yaparken, bu koridora evi hatırlatan bir ses hakim olacaktı işte.

O anda Fallen’ın dilinden tek kelime benimkinden ise Onun adı dökülecekti:

“Guinevere.”

“SnowCrystal.”

Parsifal müziğin ısıttığı yöne doğru yürümeye başlamıştı bile. Ben ve Fallen soğuğun tadını çıkarmakta kararlı, biraz daha olduğumuz yerde kalacaktık en azından iki şarkı boyunca.

Colin Rudd – Guinevere

Bundan sonraki şarkı gerçekten söyleniyor muydu emin olamıyordum, sadece bir hayal olabilirdi. Ama Fallen hala beklediğine göre, benim duyduğumu duyduğuna inanabilirdim.

Blackmore’s Night Ghost of a Rose

İki şarkı çaldılar o günü geceye bağlayan saatte, iki yürek ve hepimiz için söylediler.

Son gelenler

Şarkılar sona erdiğinde, Lancelot hikâyelerini anlatmaya başlayacaktı. Arthur ile sürgün olduktan sonrasını. Onun ölümü ile geldiği bu yerde neler yaptığını. Dünyanın bu unutulmuş yerinde bana ne anlatmak istiyordu, adını bilseler de ona Fallen demelerinin sebebini anlatarak başlayacaktı.

“Arthur’un düşüşü ile bu ismi aldım dostum.”

Gözlerimiz bir an ayrıldığında, üzüntümü anlamıştı öyle ki bana işaret edecekti.

“İşte Parsifal ve sen son gelenlersiniz.”

Anlamakta zorlanıyordum, son gelen derken ne demeye çalışıyordu.

“Beni izle, Parsifal’a katılalım.”

Sıcak bir yere doğru gidiyor hissine kapılmam için onca sebep vardı, dost bir yere. Ve işte oradaydılar, On şövalyeden fazlası vardı, Arthur’un kılıcını tanıyacaktım elbette. Son gelenlere sevgi gösterdiler. Bir eksik daha vardı ortada yuvarlak masa yoktu. Belki uzun yıllardır yoktu. Bizler son gelenlerdik beklediğimiz ne olabilirdi ki?

Kral?

“Kral Arthur olmalıydı.”

“Olmalıydı.”

“Splendor yılanı değil.”

“Loyalty, bu salonda eksik olanların anısına bu sözleri hepimiz paylaşıyoruz.”

Şimdi fark edecektim salon tam bir daire idi, Şövalyelerin yarısını tanıyordum, çoğunluk Parsifal’ın yaşlarında idi. Hepsi saygılarını bildireceklerdi düşünceme. Sonunda dünyanın unuttuğu hiçbir şey yoktu.

Her şey bittiğinde, konuşulacaklar konuşulduğunda Parsifal ile aynı koridorda bulacaktık kendimizi. Lancelot şehirde kalmamızın sakıncası olmayacağını söylemişti. İşte, mavi kristallerin şehrindeydik...

Gökyüzünden Rüyalar

“Beni tanıyor olmalısın.”

“SnowCrystal.”

“Evet, sayın şövalye?”

Mavinin binlerce tonundaki her şeyin içinde bile daha bir farklı... O göz bebekleri parıldayan kristallerden en ışıltılı olanı iken... Teninde kar tanelerinin kristalleri erimez iken... Kar yağarken dağlara... Geldin işte SnowCrystal.

Dilim tutulmasa bile, bunun nasıl anlatılacağını kelimelere dökmenin zorluğunda yanıtlıyacaktım bu varlığı:

“Siz rüyada olduğumun kanıtısınız. Başka türlü olamaz.”

“Burayı biliyor musunuz şövalye... İsminiz?”

“Loyalty, buraya ilk defa...”

“Bu kristal şehir Şövalye Loyalty, o kristallere bakanlar, geçmiş ve gelecekte dolaşırlar ve gördükleri bazen şimdiki zamandır.”

“Ya şimdi? Siz?”

“Ben, sizin SnowCrystal dediğiniz.”

“Looyaallty, Loyalty, Loyalty... Uyanın gökyüzüne bakmayı bırakın.”

O anda kendimi büyüye kaptırmış olduğumu anlayacaktım.

Kristal şehirlerinin büyüünden söz etmişlerdi ama bunu beklemiyordum. SnowCrystal, gökyüzünde bir kere daha buluşur muyuz demeliydim ve yanımda toplanan onca kişiye rağmen bunu yüksek sesle söyleyecektim:

“Gökyüzünde bir kere daha buluşur muyuz?”

Sadece benim duyabileceğim şekilde:

“Beni tanıyor olmalısın.”

Ve sadece onun duyabileceği kelime:

“SnowCrystal.”

Ve ağladı

“Daha fazla ağlamayın, unutun.”

Kim geldiyse kapısına bunları söylemişti. Dostları artık yanında değildi. Hepsi kuru yapraklar gibi oradan oraya dünyaya karışmıştı. İşte gelenler hep aynı ağızla söyler olmuştu. Oysa o... O ve sevdiği her şey şimdi yapayalnız, dünyanın dışında bir şatoda zamanın oyununu oynuyorlardı.

Yanına yaklaşanı fark ettiğinde eli ile işaret edecekti. “Ama Lady Guinevere...”

“Bir yerlerde olmalısın.” diye düşündüğünü herkes tahmin edemezdi. Ölüm haberi yıllar önce gelmişti Lancelot’un. Oysa o biliyordu... O biliyordu gökyüzündeki her bulut biliyordu.

İşte tüm gökyüzü onun hizmetinde gibi ağlarken biliyordu Guinevere. Yalnız buluşmanın imkânı yoktu ve bu sonsuz bir ayrılık, sonsuz bir hançer... O günden beri krallığı kaybedişlerinden beri hançer olduğu yerdeydi.

“İşte yine geliyor.”

“Lady Guinevere akşam oluyor, yemeğinizi...”

“Bu güzelliği kaçıramam, güneşin batışını, şimdi yalnız kalmalıyım...”

Ve yine gökyüzü... Kırmızı, sarı ve turuncu bulutların ara-

sında... Güneşin veda cümleleri ile ağlayan, kamelyadaki bin bir rengin içindeki asil varlık...

Güneş'in bile ağladığına yemin edebilirdi ona yaklaşanlar, onun yakınında birkaç dakika geçirenler, Lancelot'un yaşadığını düşündüğünü, bu gözyaşlarında görebiliyorlardı. Oysa şövalye yıllar önce yitip gitmiş olmalıydı. Nasıl bir sevgi, onun yaşadığına inandırıyor, bu dünyanın güzelliğine.

Ve ağladı Guinevere yitip giden her gözyaşı bulutlara karışıp, uzaklardaki şövalyeye kristaller olarak yağsın, gecesini, gündüzünü aydınlatsın diye... Sevgisini taşıdığını haykırırsın diye. Ve ağladı Guinevere Arthur'un sonsuzluğa uğurlandığı gündeki gibi ağladı. Ve ağladı bahçesinde dünyanın gördüğü en büyük hüznün ile. Müziğin bilmediği, sadece bazen yaklaştığı, tüm notalar ile.

Lanetli günde planlar

"Bu kaçınıcı baş belası?"

"Sayıyor muydunuz sayın şövalye?"

"Elbette hepsini bana bırakacaksanız o başka!"

Son cümle ile Mordred'in hizmetindeki okçu, gerdiği yayından ölümcül bir atış daha yapacaktı. Okun gittiği tarafa baktıklarında, diğer okçuların da benzerini yaptığını göreceklerdi. Mordred kılıcı ile işaret ederek:

"Evet, böylesi daha iyi... Biraz işe yarayın."

Sırtını son kalanlara dönerken etrafındaki diğer şövalyelerin, son darbesine katılmayacaktı. Kuzeyliler ile sıradan bir çatışma gibi görünse de o lanetli bir gündü. Camelot Krallığı'nın yaşadığı iç savaşın kaderini belirleyen meydan çarpışması, Splendor'un bizzat katıldığı bir sona kavuşurken, Kuzey Krallığı IcedWinters'in tüm gücünü kullanmaması dikkat çekiciydi. Mordred'in savunduğu Kuzey sınırı boyunca göstermelik saldırılardan başka bir şey yoktu.

Mordred çadırına doğru ilerlerken öfke ile: "Bunlar çok akıllı, savaşta kayıplarımızın az olacağını öğrenmişler ve Doğu sınırlarını da düşünüyorlar."

"Elbette." diyerek çadırın önünde onu karşılayan, simsiyah parıldayan gözlerini Mordred'i süzmek için kullanan zırhları içindeki bir kadındı.

"Ne demek istiyorsun Morga..."

"Şşşt, adım sadece sende gizli kalacak." derken kadın kimse duymadığında emin olmak ister gibi etrafa bakınacaktı.

"Elbette BlackRose. Ancak az önceki elbettenin anlamını bana açıklayacaksınız."

"İçeri girelim sayın şövalyem."

Lanetli bir gündü, binlerce can aldı. Lanetli bir gündü, planları olanlar vardı. Bir gündü ki lanetli krallıklarını yaşatan her ne ise, yaşamaya kararlıydı. Ve kimse olması gereken yerde değil iken, lanet hep oradaydı.

"Şövalyem sanırım açıkladım."

"Evet, Lady BlackRose."

"Şimdi, Splendor için ne yapabiliriz? Düşünüyorsunuz öyle değil mi?"

"Yaşamak istediğim sürece leydim."

"Buna güvenebilirim."

Planları olanlar vardı, günü gelenlerin. Yağmur başladığında, ağlayanları duyulmayacaktı. Ve planları olanlar vardı, günü gelenlerin. Yağmur başladığında, hiçbir şey duyulmayacaktı. Gözlerini kapattıklarında, planlarından geriye kalanlar oynayacaktı...

Kar yağıyor

Kar yağıyor, kristal oluyor

Tüm bedeni sarıyor, tüm olanı

Sarıyor kırmızıyı, sarı ve turuncuyu
Kar yağıyor, kristal oluyor
SnowCrystal seni bekliyor,
Adını anman için yaşıyor
Seviyor kırmızı, sarı ve turuncuyu
Kar yağıyor, kristal oluyor
Tüm vücudun titrediğinde,
Biliyorsun adını anıyor,
Adını anmanı istiyor,
Kar yağıyor, kristal oluyor
Dört bir yanını dostlar
Ve belki düşmanlar sardığı
Zamanlarda, tüm vücudunu sarıyor
Kar yağıyor, kristal oluyor
Kal dediğin her saniyede,
Kayboluyor, kristal gözyaşı oluyor
Ve adını andığında
Kar yağıyor ve tekrar kristal oluyor.
“Loyalty, bugün çok dalgınsın.”
“Elbette sevgili silahtarım, bu şehir bana bir şeyi hatırlatıyor.”
“Harika bir yer, büyülü olduğunu söylüyorlar.”
“Kesinlikle öyle olmalı, yetenekli birinin büyüü...”
Şehre ve dağlara kar yağıyordu. Büyüye büyü katıyordu.
O sırada mavi kristallerden birine gözüm takılacaktı, tüm bu kristaller çeşitli çiçeklerin şeklindeydi. Mermer korumalarda, boy mesafesinde zaman zaman ışık saçarak, büyüsüne hazırlanıyor gibiydiler. Baktığım bu kristallerde tanıdık birisi olmaydı, büyüünün sahibi biri.
Yanımdakine;
“Yakında kendini gösterecektir.”
Şimdi aklımdaki şiiri fısıldamamın vaktidir. O unutmuşum,

buzdan kristaller gibi bu şiir de uçup gidecekti işte. Ve genç dostumuz bize katılıp şehirdeki şenlikten söz edecekti:

“Loyalty, bizim için söylüyorlar.”

“Biliyorum Parsifal sevgili dostum.”

“...”

“Kar yağıyor, kristal oluyor.”

“...”

Siyahın kırmızısı

Çatışmadan son haber geldiğinde akşam saatleriydi. Gece herhangi bir saldırı beklenmiyordu. Şimdi dünya kırmızısını geri alabilirdi. Sularında, karlarında, çimenlerinde ve metallerindeki ni kendine geri alabilirdi. Alabilirdi kendinin olanı, zamanından önce ve hep düşündüğü ya da hiç düşünmediği şekilde.

Siyahtı zırhı şövalyenin ve itinalı bir biçimde çıkartacaktı eldivenleri, yerleştirecekti çadırın görülmeyen dehlizlerine miğferini, armasının dalgalandığı rüzgâr sesleri Morgana'nın ninnisine karışırken, göğüs zırhı gereken muameleyi görecekti, zeminde bacak kısmından ayaklarındaki metale süzülen tüm kırmızı dünyanın geri aldığıydı. Geri aldığıydı, gündüz katlettiklerinden aldığıni kara şövalyenin.

“Mordred, sendeki asil duygular Splendor'da asla olamaz.”

“Ne demek istiyorsunuz BlackRose?”

“Basit, onu seçtiler, o basit adamı, şirin gözüken, şimdi ise gerçek yüzünü gördüler.”

“Benim iyilik timsali olduğumu ima edecek değilsiniz herhalde...”

Konuşma Mordred'in hoşuna gitmeye başladığında artık gece idi. Özenle döşenmiş çadırın her köşesinde yağ lambaları siyahı aydınlatıyordu şimdi. Morgana ninni sonrası başladığı sözlerini tamamlayacaktı elbette:

“Yani, sen asil bir ruhsun, olmadığın biri değilsin ve herkes seni anladığında hizmetini verecek.”

Mordred bu kadar pohpohlanmaya alışık değildi, O anda sözü aldı: “Ben Arthur değilim BlackRose.”

Morgana gözlerinde lambaların yansıması simsiyah bakarak şövalyenin gözlerine: “Ve iyi ki de değilsin!”

Siyah olan zırhlardan toprağa karışacaktı kırmızı, Mordred sırt üstü uzanıp Arthur’u düşünürken, dünya kendine ait olanı alacaktı. Siyahın kırmızısı, usulca gecenin siyahında toprağına kavuşurken, ninniye devam edecekti Morgana...

Klanlar

“Splendor’un gazabı nasıl olur?”

“Etrafı temizledi.”

“Ya biz, beyim?”

“Biz bin yıldan fazladır buralardayız. Ve şimdi dilimizi tutup...”

“...Tutup yaşamayı sürdüreceğiz.”

Şehrin üzerine çöken tüm suskunluğa katılanların konuşması... RedHeart klanı küçük ayaklanmada sonlara kadar savaşanların klanı diye anılıyordu. Adamlarının yarısı şimdi kargaların menüsündeydi. Geri kalanı teslim olduğunda etraflarında Splendor’un merhametinden başka sığınacakları bir şey kalmamıştı. Ve Splendor’un merhameti dillere destandı. Sizi öldürmezdi; adeta ruhunuzu çekip alabilmek için beklerdi.

Splendor meydandan ayrılmadan önce bir bakışta, geri çekilenlerin dışında savaşan bir şövalyeye hayranlığını ifade etmekten geri kalmayacaktı:

“Değerli, tanıdık, çok uzak armasını seçilemiyor.”

“Majeste.”

“Birini gönderin, ışıktan kör olmuş şu şövalyeye gerçek dünyanın nasıl bir... Nasıl bir...”

“Majeste.”

Muhafız birliğinden üç şövalye, kalabalığın verdiği yol ile sözü edilenin yanına sürdüler atlarını. RedHeart klanının armasını taşıyanlardan biri daha katledildiğinde, şövalyenin yanına varmışlardı bile:

“Teslim olun şövalye, işte duymadınız mı tüm klanlar geri çekilme borularını çaldı.”

Yakınındaki tehditlere rağmen, şövalye miğferinin korumasını açarak:

“Yoluma çıkmayın.”

Üçlünün başındaki sırtan bir ifade ile: “Kralı düşün, git ve korkak beyleri düşün.”

Etrafındaki kuşatmayı kaldırdılar. Benzerini tekrarlamaları için, kral diğer adamlarını da, çevresi sarılanlardan uzaklaştıracak emri verecekti:

“Kralım, hani kaçmayanlar onurlu bir şekilde...”

“Onurlular. Bunu sadece sizi denemek için söylemiştim.”

“Anlamıyorum.”

“Sevgili danışmanım, siz acımasız birisiniz.”

Bu sırada Splendor, armasını daha iyi görebilecekti şövalyenin: “Sir Gawain’i selamlasınlar.”

Orduların o bölgesinde hangi taraftan olurlarsa olsunlar, kim olursa olsun bir uğultu bir isim:

“Ooo Gawain”

“Selam olsun Gawaainnn!”

“Ooo Gawaaiin”

Yeşil Şövalye’nin gitmesine izin verdiler. Karmaşık duygularını bu savaş meydanında ifade edebilecek bundan iyi bir son olamazdı elbette. Ve Gawain, yeşil şövalyeye değer verdiler.

Klanlar vardı kralın etrafında toplanması gereken. Klanlar

vardı binlerce yıl, biriktirip getirdiler. Krala sunmaları gereken ruhları vardı. Ve klanlar vardı, kralın kapısındaki beyleri ile.

BlackRose

“Beni daha fazla oyalama, ne dersin önce O gitsin, sonra hesaplaşırız.”

“Morgana açık sözlü olduğun için senin önerini yanıtlayacağım.”

“Bilmece istemem.”

“O kadar üşüyeceksiniz ki, Kuzey Güney’e karıştığında hasat için orada olacağız.”

“Demek reddediyorsun! Pis bunak.”

Dakikalarca ninni söyleyen Morgana aslında konuşuyordu. Başka bir boyutla, belki şimdiki zamanla ya da kim bilir, karşı-sındakini hangi zamanda bulabildiyse o zamanda. Mordred’in bundan haberi bile yoktu. Sadece ninni duyulur iken, konuşulanın öneminden olsa gerek, sesi titreyecekti büyü ustasının.

“BlackRose?”

Zırhlarından kurtulan Mordred, sehpanın yanı başındaki sofanın yumuşak sarısına bırakmıştı kendini. Karanlıkta sırt üstü yatıyordu. Birden etrafın aydınlanması ise beklenen bir büyüden başka bir şey değildi. Morgana canı sıkıldıkça bunu yapıyordu. Antik Roma tarzında düzenlenmiş dekor ve mobilyaları, zaman zaman değiştiriliyordu. Ve bu işte de büyü kullandığı kesindi, Mordred bütün bundan bazen çekinse de belli etmemeye çalışıyordu. Genç adam sehpadaki bin bir çeşit meyveden atıştırırken, hizmetindeki kölelerin getirdiği şarabı yudumluyordu. Keyfi yerine gelmiş olacaktı ki tekrar sordu:

“BlackRose?”

“Önemli değil Mordred, sadece inatçı bir kâbustu ve şimdi ismini bile unuttum.”

“Gel, benimle birlikte biraz şaraptan tat, işte”

İçtiği kadehi ona uzatmıştı. Aslında kendinden iğrenip iğrenmediğini biliyordu ama artık bunu kesinleştirecekti. Gücü mü seviyordu, yoksa kendine sevgi ile koruyucusu olarak mı bağlıydı bilmeliydi. Morgana testi geçti.

“BlackRose?”

“Evet şövalye?”

“Sonu geldiğinde...”

“Sonunu getirdiğimizde, Splendor’un yüzünü görüp kahkahalara boğulacağız.”

Kadehi bırakmadan sırtını Mordred’a dönecekti. Sesleneceğini bilerek birkaç saniye bekledi.

“BlackRose?”

“Evet Mordred?”

“Zamanı durdurabilir misin?”

“Neden?”

“Kâbus görmemem için.”

Şimdi O’na dönerek: “Senin olanı alacağız.”

Arthur’un Zamanı

O gün çalıştılar, topraktılar

Tüm siyahı işlediler,

Yeşil olanı görmek için

O gün çalıştılar, topraktılar

Toprak dediler, öykülerde

Büyüklerle masallarda ve

Dünyayı kuranlar, O gün

O gün çalıştılar, topraktılar

İçtiği suya karıştı,

Belki biraz acıydı tadı,

Yoo, ondan tatlısı olamazdı

O gün çalıştılar, topraklılar

Şövalye, bilirdi renklerini,

Her hasatta onlarla içti,

Güldü, savaştı, tanırdı ve

O gün çalıştılar, bizdendiler.

“Loyalty, bugün çok dalgınsın.”

“Evet Parsifal, düşünüyordum da...”

“Geçmişle ilgili...”

“Evet, Arthur hayattaydı ve bize bu şarkıyı okuyan bir ozan vardı.”

Parsifal festivalden yayılan şarkıya kulak kabartacaktı:

“Hasat zamanıydı.” diye devam edecektim. Şehrin geniş meydanlarından birine bakıp, yanan ateşe daldığımda. “Ve aynı şimdi yanan ateş gibi ateşler yakmışlardı, Arthur’u seviyorlardı.”

Parsifal, Arthur için tüm kalbi ile sevgi cümlelerini kurarken, şarkı bitmişti bile. Şövalyenin tüm dedikleri, geçmişten gelen bu şarkının sonunda dikkatimi ona çekmişti. Gerçekten adım gibi biliyordum, o tam bir dost idi. Gözlerim ile söylediklerim ise Parsifal sevgili dostum, hep konuş ve yaşamı güzel kıl.

İşte ateşin etrafında toplandık, tam bir yuvarlak oluşturduğumuzda hepimiz Arthur’un zamanındaydık. Onunla savaştık, onunla güldük ve şarkılarımızı söyledik. Artık bizle değil miydi? Parsifal’ın gözlerine baktınız mı? Onun zamanındaydık, Arthur’un.

Loyalty ve SnowCrystal

“SnowCrystal”

“Buradayım sayın şövalye?”

Etrafıma bakınacaktım, görmeyi umut ederek... Ve buzdan kristallerde O’nu arayacaktım.

“SnowCrystal”

“Buradayım sayın şövalye?”

Şehrin üstünden geçen şelale hala akıyordu. İçten içe sesini duyuruyordu. Ve aşağılara indiğimde göl donmuştu. Dans ediyorlardı buzda, buzdan dünyada hepsi adeta bir melekti.

Donmuş göle yavaşça sesleniyorum:

“SnowCrystal”

“Buradayım sayın şövalye?”

Gördüğüm ve duyduğum hayallerin en güzeli o isimle dilimdeydi işte. Kimseye anlatmanın yolu yok iken dilimde o kelime:

“SnowCrystal”

“Buradayım sayın şövalye?”

Gölün kenarında dolaşıyorum ve elimdeki değeri biliyorum, sesleniyorum:

“SnowCrystal”

“Buradayım sayın şövalye?”

Yapabileceğim geceye, yıldızlara onun adını fısıldamaktı.

”SnowCrystal”

“Buradayım sayın şövalye”

Donmuş gölün kenarında buluştuğumuzda, etrafımızda onlarca göl perisi, sihir tozları saçarak şarkı söylüyordu.

“Sonunda buradalar bir arada, gölümüzün ışıltısında, gece yıldız ve kristal iken Loyalty ve SnowCrystal”

SnowCrystal perilere sevgi dolu bir gülümseme ile bakarak:

“Siz olmasaydınız...”

Periler tamamladı:

“... Biz olmasaydık Loyalty gerçekten üzgün olurdu.”

Ben ise ne diyeceğimi bilemeden, dilimden bir kelime dökülmesine fırsat bulamadan SnowCrystal’ın parmaklarını özenle kavrayıp usulca öpücük kondurdum.

“Siz burada, bu bir hayal olmalı?”

“Kim bilir sayın şövalye, hayat hayaller olmadan çekilir mi?”

Gülümseme ve ciddiyeti kaybetmeden yaslanabileceğimiz bir

kaya buldum. Göğsümdeki nefesini hissedebiliyordum. Yıldızlar, periler, donmuş göl, kristal şehir ve en önemlisi SnowCrystal her şey bir anda kaybolacak diye ölesiye korkuyordum. İzledik dünyayı. Ve kristal kar yağmaya başladı, periler oradan oraya uçmaya, ışık saçmaya devam ediyordu. Bir tanesi kırmızı saç, sarıya çalan ışığı ve parlak turuncu gözleri ile çok yakınımıza kadar geldi ve sordu:

“Siz, gerçekten seviyor olmalısınız, neden ayrısınız?”

O anda SnowCrystal doğrulup yüzüme bakacaktı: “Loyalty, sence biz?”

“Rüya mı görüyoruz sevgili?” sözünü tamamladım. Peri ilgisini kaybetmişti bile uzaklaşırken sadece kıkırdamasını duyduk. SnowCrystal:

“Şimdi buradayım bunu hayal ettiğimi biliyorum, ama hepsini hissediyorum.”

“Ve bu benim için en güzel gece, hayal bile olsa.”

Şimdi, her şey bizim için şarkı söylerken, birbirimize sarılmış gecenin soğuk ışığında kaybolmuştuk, SnowCrystal ve Loyalty.

Gün Kâbusu

Camelot’a geri dönüp, zaferlerini süslemenin zamanı geliyordu. Kuzeydeki en büyük şehirde birkaç hafta işleri kontrol etmek planları arasındaydı elbette. Farpost oldum olası Kuzey’e açılan bir kapı olarak görülmüştü ve sözünü ettiğimiz ikili Morgana ve Mordred’in planlarında önemli yere sahipti. Bu bölgede krala karşı bir huzursuzluk vardı. Kuzeylilerin gelip her yeri yakıp yıkacağı konuşulup duruyordu. Ayrıca Mordred vaatler ile kışkırtılan Camelot’tan daha önemli bir yere geleceklerini söyleyip taraftar toplamayı bilmişti.

“BlackRose bugün ne yapmak istersiniz?” Mordred sabah

kahvaltısında plansız olduğunu itiraf eder gibiydi. Morgana gözlerini sanki ruh okur gibi Mordred’in gözlerine dikti ve:

“At binmek.”

“Mükemmel bir seçim.” Derken Mordred bir an gözlerini yana kaçıracaktı. Bu hareketi Morgana’nın gözünden kaçmayacaktı elbette. İçinden geçeni o anda ortaya çıkartamamanın rahatsızlığı ile konuşacaktı:

“Elbette daha iyi bir planınız yoksa.”

Mordred, atıştırmayı sürdürerek:

“Hmmm elbette yok bu harika Kuzey topraklarına bu kadar yakın iken kendimi Camelot’dakine göre daha güvende hissediyorum BlackRose.”

Bu sözleri her şeye rağmen Morgana’ya iyi gelmişti:

“Buna gülümseyebilirim.”

İkisi de siyah güçlü atlar seçmişlerdi. Karlı topraklarda bir grup asil ile gezintiye çıkmışlardı. Her şey yolunda gitse de Morgana’nın gözlerinde yine o buğu oluşacaktı. Kimse fark etmediği bir anda grubun gerisinde çalılık bir sığınakta o dakikaları geçirecekti.

“Seni bunak, sen asla kazanan tarafta olamazsın!”

“Morgana artık çok geç seni kendi tarafımda görmem için hiçbir sebep yeterli değil.”

“Konu Arthur öyle değil mi!”

“Hep oydu büyücü hep oydu”

Dakikalarca süren ikna çabalarının sonundaki konuşmalar ve:

“Ayağını denk al Morgana, kralın gittiğinde seni koruyan bir şey kalmayacak.”

“Splendor mu? Ona benim kralımmış gibi bir paye biçme Merlin. İlk fırsatta...”

“Evet, tabii bildiğin en iyi şeyi yapacaksın, ihanet. Ama

Splendor zaten bunu hak etse de sen en büyük yılanlığı ona bırakmazsın öyle değil mi?”

“Yaşı bunak bu dünyada işin bitiyor, gel bize katıl seni hayata döndürelim.”

“Söyledim Morgana gününü karartmak gibi olmasın ama Mordred’in sonu yakın”

“Bir daha... Bir daha onun adını anarken dikkat et Merlin o kral olacak ve sen bu dünyanın nasıl bize ait olacağını göreceksin, her şeyi ile bize hizmet edecek bir Camelot, hakkımızı verecekler o Splendor’un bize ait olanı vermek zorunda olduğu bir dünya.”

“Üzgünüm Morgana, seni kâbuslara boğmak zorundayım.”

Ve bu son söz ile Morgana ardı ardına gördüğü kâbusa tekrar mahkûm olur. Kapkaranlık gecede ne bir yıldız var iken Kuzey topraklarında kaybolduğu kâbusu. Gün ışığını dahi hissedemediği dakikalar ancak Mordred ve yanındakiler onun yokluğunu hissettiği anda bozulacaktı. “Lady BlackRose neredesiniz?” seslerine yanıt verecekti. “Tam arkanızda.”

Onları pek sevmeyen şehir meclisi üyesinin kızı sessizce: “Tam bir gün kâbusu...” demekten geri duramayacaktı.

Çal Ozan Çal

Morgana, söz üstüne fazla gitmedi ama gözünü üstünden ayırmayacağı biri daha ortaya çıkmıştı, Fabia. İsmi aldığında şikayetleri de almaya başlayacaktı:

“İsmim Fabia, Lady Morgana ve burada olmamın tek sebebi babamın bitmek bilmeyen ısrarı.”

Morgana az önceki tartışmadan sonra bu çocuk ile uğraşmak istemiyordu ki fazla üstüne gitmedi: “Sizi yormuşuz, ne yapalım şimdi?”

Yanlarında müzik sağlayanlar önerilerini getirmekte gecikmedi:

“Hepimiz kılık değiştirmiş durumdayız, yakınlarda bir han biliyorum, biraz dinleme biraz eğlence...”

Mordred heyecan ile: “Harika fikir, biralarının tadını merak ediyorum doğrusu.”

Genç asillerden Fabia’nın arkadaşı biraz endişeli; “Ama ya bizi tanırlarsa?”

Fabia onu susturarak: “Şşşt Renee, görmüyor musun bu soğukta, kabus gibi yerde yapılacak başka bir şey yok. Peki, ozan neymiş bu hanın adı, bize söyler misin?”

Mandolinini tıngırdatarak söyleyecekti: “Lady ve lordlarıma layık müziği bulabileceğiniz yerin tabelasında şu yazar ‘Çal ozan çal’.”

Fabia kahkahasını tutamayarak: “Böylesini de ilk defa duydum, tekerleme olmalı.”

Mordred söze karışarak; “Harika karar verilmiştir günü orada tamamlayacağız.”

Renee itiraz edecekti ki, çoktan Mordred ozan ile öne atılmıştı bile: “Haydi bakalım iyi müzik ha!”

“Ve biranın sınırsız lordum.”

“Şimdi keyifle atımı sürebilirim.”

Tüm grup peşlerine takılırken, Morgana, hala Merlin’i düşünüyormuş olmalıydı. Mordred hakkında söyledikleri gerçekleşirse ne yapardı. Anı yaşamakta şövalye kadar başarılı değildi ama atını sürmekten başka bir şey yapmayacaktı. Belki de bunlar Mordred’in son mutlu günleri olabilirdi.

Şehir dışında anayoldan uzakta, ancak içeriden inanılmaz bir gürültü gelen kalabalık olduğu belli hana ulaştıklarında atları seyislere teslim ettiler. Hanın kapısındaki sembole şöyle bir bakan gruptakilerin merakı giderek artıyordu. Mandolini ile bir ozanı resmeden tabela hoş geldiniz der gibiydi.

Ve onlar girmeden birkaç saniye önce yeni şarkı başlamıştı

bile, “Çal ozan çal” diyecekti herkes hep bir ağızdan, sanki bizim küçük grubu karşılar gibi.

Blackmore's Night- Play Minstrel Play

Biraz Geç

Tam üç uzun masayı alacak kadar geniş bir gruptu han'ın kapısından girenler. Elbette dikkat çekeceklerdi. Kılık değiştirmelerinin bir önemi var mıydı? Gençler hareketli iki masa oluşturacaktı. Yaşını almışlar diğer masayı.

Ozan, en güzel şarkılarını hep gece ile birlikte ardı ardına sıralardı. Kahramanlık şarkılarını elbette aşk takip ederdi.

Delain- Come Closer

Renee ve Fabia gecenin yıldızları olmalıydılar. Diğer masada ise elbette Mordred dikkati çekiyordu. Uzun yıllardır bu kadar mutlu olmamış bir hali vardı ve bu gerçektir.

“Haydi ama Mordred, hiç mi korkmadın?”

“Korku benim can yoldaşım, ama ona hiç iyi davranmam.”

Diğer masalara kadar yayılan kahkaha tufanı

“Hahaaha. Mordred, Mordred, Mordred...”

Ayağa kalkan adam daha önce görülmemiş bir yaratıktı, bu dünyaya böylesine bağlı, gölgesi bu kadar kuvvetli ama umudu tüm etrafındakileri kavrayan bir adam daha var mıydı ki! Birasını sonuna kadar kafasına diken meydan okuyan bu adamı handaki herkes tezahürata boğacaktı.

Tüm bunlar olurken Renee durmadan konuşacak, Fabia'ya Mordred'i övmekten başka bir şey yapmayacaktı. Kızıl saçlı, adeta bir savaşçı olan Fabia ise Mordred'a ilk defa böyle bakacaktı.

Ağızından kaçıracaktı:

“Mordred...”

Tüm diğer seslerin arasında onun sesini seçen ise şövalye

olacaktı. Gülüp eğlenirken biralar tokuşturulurken Fabia'nın ona nasıl baktığını fark edecekti.

“Mordred...”

Fabia'nın, onun kendine baktığını bilmesine aldırmadan dudaklarını hareket ettirmesi... Biraz geç olabilir miydi aşk için. Biraz geç olabilir miydi bardakları boşaltmak için. Onca hayranı olan birinden bekleyebilir miydi sevgiyi?

Mordred ciddileşip Fabia'nın gözlerinin içine bakarak birasını gösterecek ve onu selamlayacaktı. Bir süredir zaten onu düşündüğü her halinden belliydi. Zaman donmuş, ağır çok ağır işliyor gibiydi. Renee'nin sözlerini duyduğunda Fabia, bir an kendine gelecekti:

“Ne dedin Fabia, aaa evet Mordred ne büyük bir şans değil mi, tüm krallıkta, bi...”

Gerisini dinlemeyecekti genç kadın, kadehini Mordred'a cevap verecek şekilde kaldıracaktı. Biraz geç, tüm dünya için geç ve belki ikisi için de.

Ölesiye Korkuyorum

Nefes almak için birkaç dakikalığına hanın arka tarafındaki verandaya yönelecekti Fabia. Onun orada olmadığını ilk fark eden, herkesten çok içse de, henüz ayık olan az sayıdakilerden biri olan Mordred olacaktı elbette. Gözler bir an Renee'nin üstünde iken, Mordred da fırsat bulup Fabia'yı aramaya koyulacaktı.

Sessini tanımıştı, ahşap zarif sütunlardan birine dayanmış sırtı dönük şekilde okuyordu genç kadın. Onun durmaması için her şeyini verebileceğini kendine itiraf eden Mordred adımlarını yavaşlatacaktı. Tam ardındaydı şimdi, kan ve yaşam dolu yaratığın o muhteşem sesi. Kadının zarif boynuna dokunmamak için kendine sebep arıyordu ve buldu, Fabia'nın şarkısı.

Ölesiye korkuyorum
Yalnız biterse hayat
Kimse bilmezse karaladıklarımı
Kimse aldırılmazsa
Ölesiye korkuyorum
Kimse sevmezse
Sevenler kaybolur giderse
Belki bir savaş
Ölesiye korkuyorum
Kalbimin çiçekleri solarsa
Solmayıp kopartılırsa
Ya bir daha açmazlarsa
Ölesiye korkuyorum
Şu şövalye
Gerçekten seviyorsa
Tek kelime edemiyorsa
Ölesiye korkuyorum
Kendim olmaktan herkesin yanında
Sevgiliye anlatamayacaksam
Bundan ölesiye korkuyorum
Mordred artık ne söyleyeceğini bilemiyordu. Böylesi değerli bir varlığı yaşamı boyunca görmemişti. Yine de cesaretini toplayıp:
“Ölesiye korkuyorum, bu dünyadan olup olmadığını sormaya.”

Sözler

Fabia aniden irkilerek dönüp bakacaktı. Onu korkuttuğundan pişman olmayan şövalyenin hafif tebessümü bir an duraksamasına sebep olacaktı. Sonra,
“Siz?”

“Evet sizinleyim.”

Bu sefer biraz toparlanmış: “Demek beni dinliyordunuz.”

“Ve her şeyi biliyorum.”

“Ne biliyorsunuz ki, kimden bahsettiğin bile...”

Şövalye oradan ayrılmak için hazırlananın yolunu elini sü-tuna koyarak önleyecekti. Kolay pes etmeyecek olan Fabia diğer yöne yönelecekti ki bir adım yana kayan Mordred ona bir şeyler söylemesi gerektiğinin farkına varacaktı.

“Biliyorum böyle duymam daha güzel oldu aslında, sen bulunmaz bir mücevhersin Fabia, benden bahsettiğine eminim.”

Sonunda teslim olan genç kadın: “Sen isen ne olmuş, beni bir eğlence olarak görüyor olmayasın?”

Mordred bu sefer daha ciddi ama yumuşak bir ses tonunda: “Arayıp durduğum sen olmalısın Kuzey’in kızı. Sana elimi uzatıyorum, ne kadar mutlu olacağımızı düşün”

“Camelot’a gittiğinde her şey biter, unutuverirsin beni.”

“Şimdi anlıyorum az önceki halinden belliydi, kalbindeki kesinlikle benim. Nereye gidersem gideyim seninleyim, bu şarkı bizi birbirimize bağladı göremiyor musun ölesiye korkuyorum.”

Fabia daha fazla direnmeyecekti başını eğip:

“Bunu çocukça bulmayasın?”

Mordred parmaklarının ucu ile Fabia’nın çenesine dokunarak başını kaldırmasını sağladı. Ve gözleri birleştiğinde;

“Sen benim hayatımın anlamı olacaksın.”

Artık son şarkılar çalınıyordu, herkes uykuya çekiliyordu.

Texas- So in love with you

Ve Mordred ile Fabia geceye yıldızlara bakarak devam ettiler. Her renkte yıldız vardı. Ve:

“Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum, sarıl bana.”

Gecenin renklerinde kaybolan iki sevgili, bundan daha güzel bir şey yaşamamış olmalıydı. Sözler verildi, sözler söylendi,

gecenin renkleri vücutlarına işlendi ve onlar zamanın ötesine gidecek aşka ulaşanlardı.

Kuzeyin Tanrıları

Nordina, uzun süredir savaş için Odin'e uygun zamanı soruyordu. Kuzey'in kraliçesi hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyordu.

"Odin, sana iyi hizmet etmedik mi? Bir işaret dahi veremeyecek misin?" buz kaplı, rahiplerin bile fazla uğramadığı sıradağların en yüksek tepelerinden birinde bin yıllık altarı ziyaret eden kraliçenin sözleri... Bu sözlerle en taş kalpli tanrı bile cevap verirdi diye düşünürken, maiyetindekilerin, tanrının susmasının bir sebebi olduğu akıllardan geçmiyor değildi.

Soğuk merdivenlerden inip bir işaret bile alamamış olmanın hayal kırıklığındaki Nordina, kenarları kürk pelerinine sarılıp bunu gizlemek istiyordu. Herkes şüphe ile sebebin ne olduğunu sormak istiyordu. Ancak buna cesaret etmek kellelerinin kaybı anlamına gelirdi ki, bir tek kelime duyulmadı.

"Elbette, Odin yarın cevap verecektir" demekten ileri gitmedi Nordina. Hava kararmak üzereydi. Hemen altarın yakınındaki rahiplerin seneler önce terk ettikleri yıkık tapınakta gece hazırlıkları yapılacaktı. Hala kutsal olduğu düşünülen bu yerde herkes şüphe içinde olmaktan nefret ediyordu. Ateşler yakıldı. En büyüğünün alevleri insan boyuna ulaşıyordu. Kraliçe diğerlerinin bakışlarını görmüştü elbette. Bu kadar güçlü olmalarına rağmen hala tereddüt yaşamalarının sebebi tanrılarıydı. Tanrılardan bir işaret gelmeden Camelot'a saldıramazlardı.

Lavia, geçmişte Odin rahibelerinden olup, şimdi kraliçenin hizmetine girmiş, otuzlu yaşlarında, en yakın danışmanıydı. Elbette bu durumda konuşacak kişi o olmalıydı. Kraliçenin sadece onun duyabileceği şekilde ki bu herkesin aklındaki şüphe idi, düşüncelerini konuşabilecek cesaret gösterebilen kişi olacaktı.

"Kraliçem, Odin'i gücendirenlerin başına gelenleri biliyoruz. Elbette benim başıma da gelecekler olacak, o günü bekleyip durmaktan yoruldum."

Nordina ileri geri yürümeyi durdurup hışımla ilk konuşan kişiye saldırmak istediğini belli edecekti:

"Sen, sebep sen olmayasın. Sen Lavia Odin'i çok sevseydin şimdi bir rahibe olurdun."

Kadının sarındığı pelerinin yakasına yapışmıştı ki Lavia soluklanıp cevaplayacaktı:

"Bunu anlamanın bir yolu var, dinleyin."

Nordina gözlerini sonuna kadar açmış neredeyse danışmanını boğacak bir halde iken, sözler etkili olmayacak gibiydi. Lavia sesi titreyerek:

"Dinleyin majeste."

Genç kraliçe ellerini kadından çekerken, onu biraz daha sarsmayı ihmal etmekten geri kalmayacaktı. Sarsılan Lavia, çılgınca bir kahkaha atarak:

"Buna inanamıyorum, bizimle konuşacak..."

"Ne geveliyorsun sen, neyi dinleyelim?"

Birden alevlerde kuzeyden gelen rüzgârın başta zayıf ve sonra alevleri savuran dokunuşu hissedilecekti. Ve kadın haklı çıkmıştı. Herkes bir köşeye sinmişti, sadece Nordina ve Lavia oldukları yerde kalacaklardı. Yüksek sesle:

"Bu O olmalı kraliçem."

"Kim lanet olası, kim?"

"Njord, rüzgarların tanrısı"

Ve birden rüzgârın uğultusu, anlamlı kelimelere dönüşecekti:

"Tanıtım için teşekkürler, seni hain. Evet, ben Njord!"

Şimdi kimse gözlerine inanamıyordu. Yanan dallardan bir kısmı ve alevlerden bir tanrının insan silueti karşılarındaydı. İki metreden uzun bu siluet konuşurken uğultular anlam kazansa da

korkudan kimse tek kelime edemiyordu. Sadece kraliçe kendini toplayıp cevap verecekti.

“Yüce Njord, bize Odin’in rızasını haber verecek misin, bir hatamız mı var, şu kadınsa onu hemen size verebilirim.”

Bunları duyan Lavia zaten fazlasını beklemiyormuş gibi bu sefer dik durarak:

“Halkım için cezamı çekmeye hazırım yüce tanrı. Beni alın.”

Bu konuşma Njord’un kahkahaları ile kesilecekti elbette:

“İstedüğümüz o değil, Kral Broak’ın buraya gelmesini istiyoruz. O zaman rıza mı felaket mi alacaksınız konuşuruz, kraliçe”

“Kral buraya asla gelmez.”

“O zaman asla bilemeyeceksiniz, gözleriniz kör savaşa girmeye hazır mısınız?”

Alevden vücut Nordina’nın bir adım yakınına kadar uçarak gelmiş ona doğru hafifçe eğilmişti, gözlerinin içine bakan alevlere yanıt verecekti kadın:

“Öyle olacak yüce tanrı.”

“Ben de öyle düşünmüştüm, Odin bekletilmekten hoşlanmaz söylemedi demeyin. HaHaHa”

Kahkahalar rüzgarların uğultusuna karışırken, en büyük ateş sönecek ve insan silueti hiç var olmamış gibi ortadan kaybolacaktı. Njord’un kahkahaları ise dakikalarca duyulmaya devam edecekti.

PortsTown

Camelot olduğundan beri bu şehrin de var olduğu söylenir. Camelot’un denize açılan limanı dünyanın her yerinden insanlara kucak açardı. Tabii bu Arthur zamanı için daha geçerli idi. Splendor başa geçtiğinden beri vergiler arttırılmış, kontrol altına alınamayan hastalıklar şehri yaşanmaz hale getirmişti.

“Be kara ölüm evlat. Artık buradan gitmeliyiz, yakında çıkışları kapatırlar.”

“Nereye gideceğiz, ben oldum olası...”

“Kuzeye vebanın yayılmasının zor olduğu topraklara gidiyoruz. Hazırlığını yap gece yoldayız.”

“Yoksa?”

“Evet, Forgotten Realms tek şansımız bu.”

On sekiz yaşına yeni girmiş oğlu ile hayatı PortsTown ile Kuzeyin krallığı; IcedWinters arasında ticaret yapmakla geçmiş babası arasındaki konuşma sürüyordu:

“Baba, bunu ihanet olarak görebilirler, savaş kapıda belki en iyisi Camelot’a...”

“Camelot ha! Camelot’muş. Eski Camelot olsa bir an düşünmezdim, ama Splendor’unki başka bir şehir artık. Fazla yük alma, atları hazırla, soru sorma.”

“Forgotten Realms Mordred’in koruması altında buna ne dersin?”

“Vebadan uzak, Splendor’dan merhametli daha ne isterim.”

“Ya asiler onların yanına gidebiliriz, bak benim fikrime göre kuzeyde FarPost’a yakın bir yerde olmalılar, hem vebadan da uzak.”

“Çılgın çocuk, hepsi oralarda telef olmuştur. Forgotten Realms’e gidiyoruz.”

Konuşma şehrin unuttuğu bir köşedeki, zaman zaman kullandıkları bir hanın ahırında geçiyordu. Çocuğun lakabı Rebellious’tu. Ve bu konuda da lakabına yaraşanı yapacaktı. Birkaç saat sonra ahırlardan bir atın ayrıldığını duyan babası anlayacaktı belki oğlunu son görüşü olacaktı bu. Peşinden gitmeli miydi?

“Hep çocuk, hep böyle... Bekle Forgotten Realms önce toparlamam gereken bir genç var.”

Rebellious aslında her şeyin farkındaydı. Bu bir intihar olabi-

lirdi. Ama işte yolda idi. Erzak en önemlisi idi, ayrıca avlanmak için mızrağı ve arbeletini de almayı ihmal etmemişti. Macera, en sonunda onun istediği gibi bir yaşam... Kendi kendine tekrarlıyordu:

“Şövalye Loyalty hizmetinizdeyim, emredin yeter şövalyem... Ben Rebellious, şövalyem hizmetinizdeyim... Hep sizin hikâyenizi dinleyerek büyüdüm şövalyem, hizmetinizdeyim.”

Acaba hangisi iyi olurdu? Bildiği bir şey varsa lakabına uygun düşeni yapıyordu.

Kuzey’in Çocukları

Njord’un taşıdığı rüzgâr şimdi daha etkiliydi. IcedWinters’ın genç kraliçesi Nordina, bu sefer etrafındakilerin yaşadığı dehşeti görmüş moral vermesi gerektiğini anlamıştı:

“Njord bize bir şans tanıdı. Bunu değerlendireceğim. Şimdi korkudan çok, cesaret, bizi onun gözünde değerli kılacaktır!”

Tam bunları söylerken bir kartalın kanatlarının çırpması duyulur gibi oldu. Ve bu karanlıkta aya doğru, Njord’un gittiği yöne doğru, uçan Kuzey’in kartalını gördüler. Nordina bir an duraksayanlara:

“Uç göklerin efendisi Odin’e bildir, kral burada olacak, tüm halkı ile. Uç çılğınlar gibi Kuzey’in çocukları gibi.”

Eagle Fly North- Europa Universalis: Rome Soundtrack

Kartal kısa bir kavis çizerek dağların karlı tepeleri arasında ay ışığının içinde kaybolacaktı. Tüm bunlar iyiye mi kötüye mi yorumlanmalıydı. Kralın danışmanlarına kalsa her şey felaket olabilirdi. Ama kraliçe nasıl anlatacağına karar vermişti elbette.

IcedWinters, Doğu komşusundan çekinmese çoktan Camelot Krallığı ile hesaplaşırdı ancak Camelot’un Doğu’dakilere güvendiğini iyi bilen Kral Broak sürekli ayak diriyordu. Kraliçenin bu

kadar hevesli olmasına da kimse, hemen hemen kimse anlam veremiyordu. Bir sır vardı ve bunu bilen çok az sayıda kişi.

Guinevere’in şarkısı

Duvarların ardında bir yerde
Tüm dünyamı karartan o duvarların
İçinden, yıkarak geçeceğim engellerin
Ardındasın biliyorum
Belki yalnız başına hayatta
Belki kimsenin tanımadığı
Kapkaranlık gecenin sokaklarında
Camelot hayallerinde
Çok zaman geçti ki unuttum
Artık buranın adı Camelot bile değil
Unuttum Lancelot’suz Camelot’u
Ne kadar iyi olmuş
Camelot artık Camelot değil
Arthur’un ellerimizi birleştirdiği
Camelot artık Camelot değil
Lancelot’suz Camelot, Camelot değil
Artık bir haber beklemiyorum
Biliyorum yaşıyorsun
Biliyorum kalbin benim için atıyor
Bu şarkı senin Guinevere’inin
Şimdi tüm hainler etrafımı sarmış iken
Gözlerim beni yanılsın isterken
Camelot’u kuralım
Eski güzelliği ile kalbimizin şehrinde
Guinevere ve Lancelot diye bizi anlatsınlar
Yaşamamın bir sebebi var elbette
Bizi anlatacaklar, artık uzaklardan dön diye

Şarkım sonsuzluk gibi hep seninle
Guinevere'in geceye söylediği şarkıyı, kaleme almayı görev
edinen en yakın dostu bunu yaparken bir amaç da taşıyordu.
"Guinevere, bırak bunu göndereyim."
"Ya O değilse, ya bu çocuk onu bulamazsa."
"En azından denemiş olursun."
"Peki, umudumun şarkısını ona yolla."
Ve parşömene yazılı şarkı şimdi Rebellious'un ellerindeydi.
Onları selamlayıp ayrılırken:
"Onu bulacağım ladylerim."

Hala gece iken

Fabia çok kısa bir süre gözlerini kapattığında kâbus gibi bir
şey görecekti. Bu şövalyeyi kaybettiğini, ona bir daha sarıla-
mayacağını düşünmesine gerek yoktu. Kâbusları bu iş için hep
orada olacaktı. Ve o anda gözlerini açtığı anda Mordred'in nefesini
hissedebilmenin mutluluğu, güven duygusu anlatılamazdı.

Tüm dostları onu terk etse de bunun peşinden gidebilirdi.
Onun kararı buydu, şövalyenin içinde güzel bir şeyler olmalıydı.
Savaşın alamadığı, hep sakladığı ve sadece Fabia ile paylaştığı.

Her ne ise o kadar güçlüydü ki, herkesin dikkatini çekmesi
uzun sürmezdi. Ama gece onlarındı, irkilerek uyandığında
Mordred saçlarına dokunuyordu:

"Ne oldu sevgili, neler oldu şu birkaç dakikada, rüyalarında
seni koruyabilir miyim?"

"Mordred, söz vermelisin, hiçbir savaş, hiçbir büyü, hiçbir
güç bizi ayıramaz demelisin."

Mordred şimdi parmaklarını yanaklarında dolaştırırken
hafif bir tebessüm ile:

"Sen benim sevdiğimsin, benden en önemli parçamı alıp
kalbine yerleştirdin. Tüm dostlarımdan alıp sakladığım sevgi

kırıntıları artık senin kalbinde. Kalbini dinle güzel yaratık, sana
söz veriyor mu?"

Fabia bir an elini göğsüne götürerek: "Tüm benliğimde
hissediyorum."

"Hala gece iken sarıl şimdi bana sevgimin sahibi."

"Hala gece iken benim sevgi kırıntılarımı da senin kalbine
gizlememe izin ver Mordred"

Ve iki sevgili birbirlerinin kollarında hala gece iken ellerinde
ne kaldıysa birbirlerinin dünyasına katıp, sonsuzluk bağı ile
bağlandılar.

Kristal Duygular

Hep umutsuz hep kayıplarda olmaya alışan kelimelerin
harfleri, bu sefer fikir değiştirir misiniz? Bu sefer daha önce
söylediklerime uymayan duyguların kelimelerini, oluşturma-
nız gerekiyor dersem kabul eder misiniz?

Elimden gelen bir şey yok, zafer kazanmamız için kendime
çeki düzen vermeliyim, hata yapmamı isteyen birileri var. Ka-
zandığım halde zarar vermek isteyenler olduğuna göre... Demek
savaş bitmemiş demek zarar vermektan geri durmayacaklar.

Çocuk ne kadar büyük bir sorunla uğraştığını biliyor musun?
Hayallerindeki sevgiliye sığınmalısın. Sığınılacak başka bir şey
yok ki. Dostlar hep yanında olamaz ki. Saf duygularını yeniden
keşfetmeli, kristali hayali sevgili olarak görebilmeli.

Hani ne diyordum: "SnowCrystal, sen gerçek olmalısın seni
bulacağım ve rüyalarda, buz gibi gecelerde benim olan zamanın,
benim olan her şeyin adı SnowCrystal... Seni aradığımı biliyor
olmalısın, tüm rüyalarda, tüm hayallerde, kar tanelerinde, Kris-
tal şehirlerde... Ve Parsifal... Duygularımı anladığı için gerçek
bir dosttu. Biz bunlardık bir grup hayal kurabilen ve bunun için
yaşayan, sevgi diyen, yurt diyen. SnowCrystal diyebilen."

Hayallerde olsa da sevgiliye sarılabilmek, tüm yüksek duyguları kristale saklayabilmek, işte tam olarak yapmam gereken bu. Yapamazsam kristal kırılırsa en karanlık dehlizlerde kaybolurum biliyorum.

Ve SnowCrystal konuştuğunda:

“Kristalin beyazına yaklaştığımda sarı, turuncu, kırmızıyı hissedebildiğime göre orada bir yerdesin sevgili. Sakın korkma; için titresin, buz gibi duygularla dolsun, ama sakın korkma artık kristale kimse zarar veremez. Her şey bitti kararlar alındı. Seni koruyan duygular, en saf olanlar iken kristal güvende.” dediğinde Loyalty dünyadaki en değerli şeyinin bir kez daha farkına varacaktı. Kristal duygular.

Soğuk ve soğuk

Duygu denizleri, donarken gel
Her yeri kaplayan kar ve buz
Vücudumu kaplamadan gel
Bir şeyler yazabiliyorken buza
Elimde ne varsa donmadan gel
İşte yine esiyor fırtına
Kim bilir bu sefer götürecektir her şeyi
Bir şeyler umarken gel
Şimdi fırtına, şimdi karanlık beyaz
Yalnız başıma olduğumdan olsa gerek
Elf rüyalarına daldığımdan olsa gerek
Bir şeyler saklarken fırtınadan
Her yer bembeyaz, inadına ayağa kalkıyorum
Hala buradayım, hala bekliyorum
Beyazın ortasında, buza yazarken adını
Bir şeyler kulağıma ismini söylerken
Seni görmem gerekmiyor artık

Anlıyorum, sen en güzel soğuk rüya
SnowCrystal diyebiliyorken, yaşıyorum
Bir şeyler en güzel melodilerle adını söylerken
İşte oradasın, buzdan gölde
Tanrılarla süzülüyorken bembeyazda
Soğuk ve soğuk, olması gerektiği gibi
Bir şeyler, sen olduğunu söylerken

-Son-

Ejderhanın Büyüsü Hakkında

Gözyaşı değerli iken ve sizinkini bile isterken, bir ejderha, bir kız, bir dünya yeşil ve maviden büyü ile... O güzel kız, bu ejderha senin için neler yapmadı, işte büyüm...

Şarkı: Harvest of Sorrow - Blind Guardian

Bu öyküyü yazacağım, amacım bu, sebep ise şu şarkı ve Tolkien hikâyeleri, öyküden bağımsız görünebilir ama şu önsözü referansları göstererek eklememe izin verin. Referans Tolkien ve Blind Guardian, işte gönderiyorum Ejderhanın Büyüsü demişim:

Ejderhanın Büyüsü

Şimdi oyunların zamanı değil. Tüm dünya eğlense de üzgün birileri mutlaka vardır. Mutlaka yazılarını bekleyen bir iki kişi... O ben nasıl yazmam, nasıl dinlemem, nasıl gözyaşı dökmem?

Ancak bin yaşındaki ejderhaların bilebileceği hikâyeleri anlatanların sesi neden olmayayım? Elbette olurum acımasız ejderhalar en küçük ayrıntıya bile önem verirken ben dünya başına yıkılanlarla niye ilgilenmeyeyim? Karakterim mi gelişmemiş? Hep kendimi düşünüp eğleneni biri miyim? Hep yazdım ve yazacağım...

İşte Nienor Nieniel'in şarkısı, onu anlatıyorlar, çoktan aşmışlar, çoktan büyülü dünyalara inanmışlar... Ejderhaların dünyasını biliyorlar.

A biz mi? Biz sadece hatıralarımızla yaşıyor, bir yalan büyü'nün tüm dünyanın dertlerini unutturacağı zamanları bekliyoruz. Sorun ilk büyüde yıllar önce yapılanda ejderhanın yarattığı hayal

dünyasında, hiç uyanmamalıydı insanlar o büyüden, ya da hiç yaşamamalıydılar...

Müzik: Harvest of Sorrow - Blind Guardian

Bu bir ejderhanın büyüü ile başlayan bir rüyanın öyküsüdür. Sorun ilk büyüde yıllar önce yapılanda ejderhanın yarattığı hayal dünyasında, hiç uyanmamalıydı insanlar o büyüden, ya da hiç yaşamamalıydılar...

Ejderhaların dilinden

Ne adının hatırlanmasına izin vermiş ne de herhangi bir acıma göstermişti. Hepsinin ortaya çıkması için insan nesilleri geçip gidecekti. Kim bilir nasıl olacaktı bu? Neyi gizlemişti? Ne yapmıştı? Varisleri ya da kendisi ortaya çıkacak mıydı?

Evet, dünya daha yeşil değilken de oradaydı. Kırmızı gökyüzlerinden siyah, kızıl topraklara hüküm sürüyordu. Belki kendini yalnız hissediyordu? Hisleri var mıydı? Ve büyüünü yapacaktı...

Sulardan, ormandan, yeşil ve maviden bir çağ yaratacaktı. Bu nasıl bir büyüdü bu bilgi ve gücü nasıl elde etmişti? Zaman her şeyin açıklayıcısı olabilir miydi? Gözlerinde zamanın hikâyesi...

Zamanın hikâyesi sıkıcı, güzel bir şey var mı? Olmaz mı? Söylemiştim bu büyü... Senin çoktan uyandığın büyü, sana nasıl anlatsam büyü'nün nasıl bir şey olduğunu. Nasıl da merak etmeyen ve bazen sorular sorup sonra vazgeçenlerin dünyasını anlatabilirim sana? Sen modern çağın insanısın ejderhanın hayal dünyası çok gerilerde...

Uykudan uyandın ve elinde bir kitap, köşeye fırlatman için yazılanlar, belki de bin yıl öncesinden, belki ejderhaların dilinden...

DragonRealm

Daha yeşil dünyaya hâkim olmadan, taşların arasında, ateş ve kırmızının hüküm sürdüğü topraklarda büyüsünü yaptığını söylemişik Ejderhanın. Elbette dünyasına çağırdığı, büyüsünü yaptığı insanlar olacaktı. Öylesine güzeldi ki topraklar artık, öncesini unutacaktı insanlar.

Krallığı kurdu ejderha ve kuzeye doğru gökyüzünde süzül-
dü... Bazı yüzyıllarda geldiği söylense de kimse iki defa gör-
memişti onu. Hikâyeler anlatıldı, bir zamanlar ejderhaların en
kadiminin bu topraklarda yaşadığına dair... Hikâyeler anlatıldı,
sevdiği kız için bu dünyayı yarattığına dair... O kızın halen
yaşadığı söylendi... Hiç yaşlanmadığı ozanların diline düştü...

İşte Camelot'a komşu krallık DragonRealm böyle kuruldu.
Doğusundaydı Kral Arthur'un krallığının bu topraklar... En
güzel nehirler, ormanlar onların topraklarındaydı. Hiçbir yerde
görülmeyen, Dragon's Love ismi verilmiş kırmızı kır çiçekleri,
dağlarını kaplardı. Halkı mutluydu. Bir tek bir kişi mutsuzdu.
Onun adı BlueDawn... Hep oradaymış o krallığın tahtında ve
kimse sorgulamaya cesaret edememiş, büyünün bozulacağı-
ndan çekinmiş... Ve bu ülke, BlueDawn ve Ejderhanın aşkının
hazin hikâyesini, tüm dünyaya anlatması için çağlar boyunca
hep oradaymış.

Ejderhanın büyüsü öylesine güçlüymüş ki bu ülkeden baş-
layan yeşil ve mavi tüm dünyayı kaplamış. Ta ki büyü kırılana
dek...

Derler ki

"Looke"

"Dawne"

"Urulooke sen misin?"

"BlueDawn sadece..."

"Looke sensin!"

"Sadece gözyaşın... Ben... Ne? Evet, benim Dawne"

"Hiç geçmeyecek gibiydi."

"Sadece gözyaşın Dawne..."

Derler ki bir krallıkta tahtta bir prenses hiç yaşlanmazmış,
yüzyılda bir yıl bu krallıkta hiçbir kayıt tutulmazmış. Yüzyıl
gözyaşı döken prenses sadece bir yıl huzurlu olurmuş...

Derler ki bunları bilen sadece birkaç büyücü ve ozanmış ve
onlara da zaten kimse inanmazmış...

Kristal Şehir

Prensesin gözüne insan yansıması olarak görüldüğü zaman-
lar da olurmuş Urulooke'nin, hatta diğerleri dehşetli ve heybetli
bir yaratık görürken, o niye böyle sakin ve mutlu olabiliyor diye
birbirlerine sorarlarmış. Bu yapılan büyülerden sadece biri.
Esas hikâyenin temelini oluşturan anlaşılmadan söz edeceğim
daha sonra...

İşte Urulooke'nin ziyaretlerinden birine tanık oldunuz. Tam
yüz yıl sonra gelen bir buluşma. Yüz yıl sonra alınan bir yıllık
geçici mutluluk ve huzur. Dawne hep bunun sebebini sorsa da
Looke her seferinde başka hikâyeler anlatıyor, anlaşılmadan söz
etmiyordu. Kız bu kez kararlıydı her şeyi öğrenecekti.

Arthur'un krallığında bir şeyler oluyordu çelişkili haberler
gelmeye devam ediyordu. Merlin'den gelen haberci baykuşlar
durumun kötülüğünü anlatacaktı sonunda... Zamanın en
görmekli krallığı yıkımı yaşayacak mıydı? Karışmalı mıydı? İç
savaş tüm parşömenlerden anlaşılan buydu... Kendinden yeni
kral olarak bahseden Splendor isminde bir soyluydu. Mordred'in
yardımıyla Arthur öldürülmüştü. Ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri
karşı koyma yolunu seçmişti... Kuzeydekilerin ise pek dost
canlısı davranmadığı açıktı. Savaş büyüyecek gibiydi.

Tüm bunlar Urulooke'ye uzaktı ama BlueDawn halkının iyiliğini de düşünüyordu. Arthur'u severdi, karanlık bir adam olduğu şüphe götürmeyen Splendor'a karşı çıkacak mıydı? Sınırlarından oldukça uzaktaki bir şehirden söz edecekti Urulooke ona: "Crystal City". Birkaç gününü buna ayırabilirdi. Yüzyıl beklediği Looke gelmiş olsa bile, insanları terk edemezdi...

Yalnız

Yüzyıllar boyunca yalnız
Sadece aşk dolu bir yıl
Elindeki tüm zaman
Sadece aşk dolu bir yıl
Yüzyılların içinde kaybolan bir prenses
O sadece sıradan bir kız olmayı istemedi mi?
Herkes ölürken o yaşamadı mı?
Yüksek duvarların ardında sadece yalnız.
Elindeki tüm zaman
Sadece aşk dolu bir yıl
Yüz yıl süren hüznün
Sadece aşk dolu bir yıl
Ejderhanın aşkı ile dolu bir yıl
O hep yalnız, Ona hep gözyaşı
Sadece bir yıllık bir tebessüm
Yüz yılda bir açan çiçek
Yalnız kimseyi tanımadan geçen zamanlar
Belki yüzyıl boyunca duvarların arasında
Ejderhanın uğruna, sonsuz yaşamda
Ağladığı uzun geceler, yağmurlar...
Yüzyıllar boyunca yalnız
Sadece aşk dolu bir yıl
Elindeki tüm zaman

Sadece aşk dolu bir yıl
Paper crown - Alec Benjamin

Bir sır ki bilinmeyen
Bir ejderhanın kalbi, tüm sahip olduğu
Yalan krallıklar, yalan insanlar
Sadece ve sadece o gerçek
Her şeyini ortaya koyan ejderha
Ve büyüünü yapacaktı,
Mavi ve yeşile boyarken
Dünyanın kızıl ve kırmızısını,
Kimse hatırlamayacaktı.
Sevdiği kıza sonsuz yaşam verirken,
Sadece yüzyılda bir yıl ziyaret edebilecekti.
Sadece yüzyılda bir yapabildiği büyü sebebi,
Ve büyü yenilendiğinde her şey yeniden başlayacaktı.
Büyünün bir sırrı vardı,
O sır bir gün ortaya çıkacaktı,
Ne ejderha farkındaydı
Ne kız, ne kimse, kimse ama kimse...
Ooo uzun soğuk geceler bekledi prenses
Yağmurlar yağdı, dünya ağladı
Bir bir sevip tekrar tekrar kaybetti,
Kimi tanıdıysa sonunu gördü
Ooo uzun yağmurlu geceler,
Her ağladığında birisi öldü,
Her damlasında gözyaşının
O büyüden kurtulmak istedi
Ejderha her seferinde onu ikna etti
Bir yolunu bulacaktı ve bir daha
Ayrılmamak üzere en iyi büyüünü yapacağını söyledi.
Sonsuza kadar beraber mutlu yaşayacaklarını fısıldadı.

Her seferinde gözyaşı daha bir acı aktı
Bin yıldan fazla geçmişti ki
Büyünün sırrı çözülmemişti
Gözyaşımı katsam? ,dedi kız
Hiçbir şey işe yaramazdı
Bir sır ki bilinmeyen
Gözyaşı bile mutlu kalırdı bu büyünün yanında
En karanlık zamanda dökülmüş olsa bile
Ve bir gün ortaya çıktı
İnsanlar tüm tanrıların adlarını unutmuştu
Ejderhanın anlaştığı elbette tanrılardı
Adlarının unutulduğunu bilseler...
Ooo Dawne sevgili kız, bu ejderha
Şimdi ne yapar, daha nasıl gizler bu sırrı
Savaşacağım Dawne, gerekirse
Tanrılara dar edeceğim gökyüzünü
Ooo Looke, tanrıları yenemezsin, bırak ben öleyim
Bırak, sen yaşa... Yüzyılda tanrıların adını öğreteyim.
Bu son büyü yapışın olsun, bırak...
Son kez seni gördüğümde bileyim, sevdim.
Hayır, Dawne, ben bir korkak değilim
Senin beni kendinden çok sevdiğini biliyorum
Ve bunun için sonsuza kadar yaşamalısın
Gözyaşı içinde bile olsa...
Tanrılardan büyünün geri kalanını öğreneceğim,
Onları kandırmanın bir yolu olmalı
Öylesine kibirliler ki, binlerce yıldır buralara uğramadılar
bile,
Zamanımız var dedi ejderha, kollarını açtığında
Dawne insan görünümündeki ejderhanın kollarına atıldı,
Kalbi dayanamıyordu, onca sevdiği çoktan yok olmuştu

Şimdi ise hatıralarla örülü kalesinde sona kalan sevdiğinin
kollarındaydı,
Tanrıları nasıl kandıracaklardı?
İçeri hizmetindeki nedimelerinden biri girecekti...
Elinde en güzel Dragon's Love çiçeklerinden bir demet.
Kırmızı çiçeklere takılacaktı gözü Looke'nin
Kadın demeti vazoya koyup, dışarı çıkacaktı.
Ooo Looke ümitsiz, ümitsiz...
Hayır, Dawne savaşacağım ilk öfkeleri ile sonra,
Sonra?
Bir planım var... Dragon's Love çiçeklerini koklarken gü-
lecek.
Kız şaşkın, neydi ki gülecek?
Hey Dawne göremiyor musun sen sonsuza kadar benim için
yaşayacaksın
Ve artık gözyaşı yok
Büyünün kalan sırrını alacağım...

Dünya İşleri

Böylece Urulooke tanrılarla savaşmayı göze alarak, prensesi
geride bırakıp kuzeye gökyüzüne tanrılarla görüşmeye gidecekti.

BlueDawn ise kraliyet arması ve büyük bir ordu ile Crystal
City yakınlarına gidecekti. Crystal City yolunda karşılarına çık-
ma cesareti gösteremeyen Splendor sadece tehditlerle yetinmişti.
Prensesin, Asi Yuvarlak Masa Şövalyeleri'nin nerede olduğunu
bildiğinden emindi. Haberciler gönderip tehdit ediyordu. Kö-
şeye sıkışmıştı. Pek sadık olmayan Mordered Kuzey sınırını
boşaltmıştı, sevgiye inandığını bildiği BlueDawn'dan sığınma
istemmişti. Splendor yalnızdı:

"Merhaba saygıdeğer prenses ben Loyalty. Tanıştırmama izin
verin Lancelot... Bu Parsifal... Bu..."

“Çok memnun oldum Yuvarlak Masa Şövalyeleri efsanesi gerçekmiş...” derken Crystal City’deki tapınağın gizli bölümüne ulaşmışlardı. Yuvarlak dizilimle ortada prenses ve Loyalty varken konuştular...

“Sizin daha bir efsane olduğunuz gerçek...”

“Çok büyük bir ordu getirmişsiniz majeste...”

“Kazanmamız kesin...”

Tüm bunları dinlerken Dawne Loyalty’nin gözlerine baktı. O gözlerde korktuğunu görecekti. Etraflarındakileri oyalamak için başını sallıyordu her sözlerinde, gülümsüyordu. Ve konuşmasını yaptı:

“Ben bir efsane olabilirim ama siz de öylesiniz. Mordered sığınma talep etti, Kuzeylilerle anlaştım, Splendor’u yendiğimizde onlarla tam bir saldırmazlık sağlanacak. Artık yapılacaklar zamanı saygıdeğer şövalyeler...”

Ve mırıltılar, birkaç homurdanma ve nihayet mutluluk ifadeleri arasında salonun boşalması.

Asıl mesele: Loyalty isimli bu şövalyenin gözlerindeki, sadece bir kişide gördüğü güçlü ifade, sadece onda hissettiği güç...

“Gözleriniz birini arıyor Loyalty, uzun zamandır... Bu ifade sadece kendimde var sanırdım...”

“İsmi SnowCrystal.”

“Teşekkür ederim, saygıdeğer şövalye, onun için yazdınız mı?”

“Elbette...” ve manzum yapıtını okudu Loyalty.

Bu sırada salondaki sandalyelerin etrafında dönüp durdu Dawne, sevgiye olan inancı ile bu eseri ezberledi, sevdiğine söyleyecekti Looke’ye. Aklına bir şey düştü onlar mutlu olmalıydı. Yani Loyalty ve SnowCrystal hep beraber olacaktı ve ölümlü olsalar da sonsuza kadar hatırlanacaklardı.

Manzum eser bittiğinde kendine gelen Dawne Loyalty’e seslendi:

“Ordumun yönetimi Yuvarlak Masa Şövalyeleri’ndedir, sana güvendim, sevgine güvendim ve hepinize saygı duyuyorum. Bu çağının son savaşı olacak, benim buradaki işim bitti. Beni bir daha görür müsün bilmem. İyi şanslar şövalye...”

“Majeste...” Loyalty ondan çok etkilenmişti, gözlerindeki derinlikten ve acı dolu bir aşkın kalıntısı bakışlarından...

Yıllarca Bekledi

Dünya işleri dünya işlerine Dawne ve Looke’nin işleri kendilerine...

Yüksek duvarlara, dev kulelerine döndü Dawne. İşte Dragon Realm’deydi yine... Looke’yi bekliyordu. Günler geçmişti ve prenses döndüğünde hizmetindekilerden danışmanları ona Urulooke’nin geri geldiğini iyi görünmediğini söylediler. Dağlarda anlamsız biçimde çiçek topladığını da eklediler:

“Ve sonra gitti...”

“Çıkın... Dışarı...”

...

“Looke nerelerdesin, neler oluyor, bir haber...”

Ardından gelen sese inanamayacaktı:

“Dawne sevgilim...”

“Looke...”

Elinde bir demet kırmızı çiçek, yorgun savaşçı gülümsüyordu işte. Her şeyi heyecanla anlatacaktı ki Dawne’nin elindeki kâğıda gözü takıldı:

Parşömende Loyalty ve SnowCrystal’ın aşkını anlatan manzum eser vardı. Okurken Urulooke’nin yüzündeki ifade biraz şaşkınlık taşıyordu. Sonra Dawne dedi ki:

“Sadece bir ömür süreceksin, ama gerçekten hep beraber olacaksınız, onları kısa...”

“Kıskandın...” Urulooke artık yıkılmış bir ifade taşıyordu.

“Ben sana bunu hiç veremedim. Şimdi tam verecekken sen başkalarını kıskandın. Lütfen Dawne şu çiçekleri bir kez kokla ve bunun bir bedeli var mı bilmiyorum ama bir kez kokla.”

Kız sorgulayan gözlerle sevdiğine bakıyordu. Looke kırmızı çiçekleri Dawne’ye koklaması için yavaşça uzattı. Elleri titriyor gibiydi. Ve kız kokladı, bayılması da bir oldu.

Looke korkuyla onu yakaladı, itina ile yatağına yatırdı. Tülleri çekti ve öylece bekledi. Beklemek ne demek bu sefer o görecek-ti... Yıllarca bekledi ve kız sonunda uyandı...

Kimsin?

“Kimsin?”

Sevinen ancak içerleyen Looke “Benim...”

“Ne? Tanımadığım biri benim diyor?”

“Demek buymuş. Gözlerime bak Dawne ben Looke”

Kız yatakta doğrulup adamın gözlerine bakacaktı. Öylesine derindi ki gözyaşı dökülebilir miydi? Sevgiyi hissetse de büyü güçlüydü onu tanımadı.

İşte böyle, tanrılara yaptığı büyülerin halkın onların adlarını unutmamasına sebep olduğunu söyleyince tanrılar Urulooke’ye hiddetlenmişti. Savaşılar günler boyunca sonunda Urulooke elinde kırmızı çiçeklerle tanrılara bir teklifle gitmişti:

“Teklifim yeni bir büyü yapmam için bana yardım etmeniz. Bu çiçekleri koklayacak ilk kişiye sonsuz yaşamı veren bir büyü yapın bu büyüyü üflerken isimlerinizi de söyleyin böylece bu kişi sizin adınızı yaysın. Bu bir söz...”

Kabul edilmişti ama tanrılar hala kızgındı bu aşkın sona ermesine karar verdiler gizlice, Çiçeklere ölümsüzlük büyüsünü ve isimlerini üflerken bir şey daha kattılar, koklayan sevdiğini unutacaktı sadece tanrıları ve halkını sevecekti ve bilecekti.

Looke oyuna geldiğini anladığında yıkılmıştı, Gözlerinden bir damla yaş döküldü ejderhanın, onca yıl sonra ve dedi ki:

“Sonsuza kadar yaşayacaksın Dawne, sana borcum bitti, üzgün geçen soğuk yağmurlu geceler sona erdi. Beni tanımyorsun belki...”

Kız sorgulayan gözlerle bakıyordu.

“Belki beni hatırlarsın...” ama biliyordu ki büyü kesindi, diğeri kırılmıştı. Ejderin büyüsünün sonu gelmişti. Tekrar tanrıların zamanıydı.

Ejderha kanatlarını açtı ve bir damla da ejderha halinde gözyaşı döktü iki kelime söyledi: “Elveda Dawne’m” ve dağlara doğru gözden kayboldu.

Yıllarca tanrılardan bahsedildi sonra, Ormanlar kesildi, nehirler kirletildi, şehirler kuruldu ve modern insanın bulabileceği Dragon Love çiçeğinden bir demet bile kalmadı. O dağlar betonlarla kaplandı, iş makinaları her yeri işgal etti. Ve Dawne sonsuza kadar yaşamının acısını hissederken ejderhanın büyüü kırılmıştı bile, ne mavi gökyüzü ne yeşil olacaktı, ne kırmızı dağ çiçekleri ne soğuk yağmurlar, büyü kırılmıştı, tanrıların zamanıydı...

Bazı geceler soğuk yağmur tekrar geri gelirse, bir ejderhanın ağladığı söylenir. Bilmezler ki bu Lookedir. Ve Dawne hiçbir zaman onun adını hatırlayamaz.

Şunları duyar gibi olursunuz o gecelerde ama asla tekrar edilmezler. Bu sözler bin yıl önce söylendiği gibi o topraklarda kalmıştır. Yağmur bunları söyler durur ve kimsenin elinden hiçbir şey gelmez...

“Looke”

“Dawne”

“Urulooke sen misin?”

“BlueDawn sadece...”

“Looke sensin!”

“Sadece gözyaşın... Ben... Ne? Evet, benim Dawne”

“Hiç geçmeyecek gibiydi.”

“Sadece gözyaşın Dawne...”

- Son -

Masal Mektupları

Beni öylesine sev ki hayali sevgili...

Müziği her dinlediğimde, o resme her baktığımda hayali görebileyim. Hayal edeyim müziği, seni hayal edeyim. Ruhumu kurtardım, artık eminim, seni hissedebildiğime göre. Tüm duygularım bu an için, tüm yaşamım senin için hayali sevgili. Gel müziği dinleyip hayallere dalalım.

Müzik: A Gift of Thistle- Braveheart Song- Braveheart Soundtrack

Masal Gibi

Bir yıldız seçtim, belki hayali, belki sadece ışığı var ama o zaman ışığını seçtim. Seni seçtim, belki gerçek, belki sadece hayalin var ama o zaman hayalini seçtim.

Odanın penceresinden her baktığımda sonsuz evrene, sevgi dolu yüzünü, o gözleri ve sözleri hayal edebiliyorum. Masal gibi geliyor bizlere tüm bunlar, kimselere anlatmadığım masallar...

Şansı olup da okuyan biri olursa, bilmelidir ki bunlar masal mektupları, hayali olan yıldızlara bakılırken yazıldı, aklımdaki müziklerle, biriktirdiklerimle ve sevgilinin hayali ile...

Sen hep

Sen hep aynıydın sevgili. Sen sevginin adıydın ve öyle geldin. Sen gözbebeklerinde gizliydin, bakışlarda, başından beri. Senin bakışlarını tam olarak gördüğüm ilk anda anladım, beni seviyordun, gözlerimi seviyordun ve gözlerini sevdim.

Bir kez daha baktığımda sonsuza kadar hep aynı gözler... O bana bakan kızın gözlerinde kaybolmuştum. Anlarsın diye çekindim, bakışımı kaçırmaya çalıştım. Ama senin için her şey bitmişti. Sevgiyi tanırdın ve bende onu gördün.

Sen hep o sevgiliydin, hayallerin sevgilisi... Hep gelecektin o gözlerle bana bakıp...

Biliyorum

Biliyorum, çok zor gecelerin olmadığı zamanlar. Biliyorum yıldızların hayali ışıklarını göndermediği zamanlarda, gerçek olan tek yıldızınki ile yaşamak. Biliyorum hayal kuramamak ve sevgiliyi beklemek...

Ama gün ışığında bile, beni hatırlayacağın bir şey vereceğim sana. Bir yaban dikenini çiçeği, kırların rengine gece ve gündüz hep aynı renkte... Kurutulmuş, yıllar öncesinden geliyor, güzel bir gülümseme için bekledi durdu. Şimdi gün ışığında ona gülümse, bana gülümse, tek yıldızın gerçek ışıklarında, sen hayali, hayali ve sevgili...

Biliyorum, yıldızların hayali ışıkları, bizim buluşma yerimiz. Öyleyse işlediğin mendili saklamak gerek, geceler boyunca o yaban çiçeklerinin renklerini hayal etmek gerek... Biliyorum çok zor ayrılık, bilememek ve bilmiyorum ne zaman sonsuzluk bitecek. Sevgili.

Bir mevsim olsun

Aslında bu hep böyledir. Zaferler bir anlam için kazanılır. En zorlu zaferleri kazandığında sevdiğini düşünürsün. Yanında olmasını istersin. Sarılabilmeyi... Sevgiye muhtaçtır zaferler, iyi ile kötü arasındaki farkı bu belirler.

Öyleyse en büyük zaferimde yanımda ol hayali sevgili. Sadece hayali olsan bile sensin ya. Keşke gerçeklerle sarılı bir evren olsaydı. Keşke gördüğümüz ışıklar bir hayali yansıtmıyorsa. Keşke sevdiğimi kollarımın arasına alabilseydim, şu zafer anında.

Zaferler böyledir, iyiler kazandımı anlamını sevgi ile bulur ve evet ağlatır. Gözyaşımı silmelisin sevgili, gözyaşımı silmeliyim sevgili, belki bu sonsuz evrende buluşmamız bile hazırlanmışken aşkını yaşamalısın.

Şimdi hayalimde zamanın içinde mevsimler geçip giderken ve ruhunla seni hayal ederken, mektuplar yazıyorum. Ve bu mektuplar sonsuzluğun denizinde eline ulaşacak. O güzel gözlerinle, ellerinin arasında sıkıca tuttuğun kâğıdı okuyacaksın. Ve diyeceksin ki zaferimiz kesin sevgi için kazanıldı ve bize ait olanları sevgi saklayacak.

Mevsimler geçerken hayali ol sevgili. Işığın sonsuzlukta sonsuza kadar dolaşsın. Ve bir mevsim olsun yanımda yer alsın.

Müzik: For The Love Of A Princess

O Gentle Breeze

Ve hayali sevgili... Biz ayrı zamanların insanlarıyız. Belki sana aşk duyguları ile bağlanmamalıyım. Belki sadece rüyanın biteceğini bilerek, hiç bu yazıları yazmamalıyım. Ama gece biterken o tarihi yapının dev penceresinden, evrene yıldızlara baktığımda gördüğüm sen. Işığını bırakmışsın geçmişin yazına...

Ve yıldız tozları ışıklara dalarak geçen bir gece daha sona ererken, biraz yorgun ama mutlu ben, kalemi bırakacak ve son

yıldızlara bakacaktım. Ve sabahyıldızı kendini gösterdiğinde bir meltem...

"O Gentle Breeze, tıpkı onun nefesi gibi, O Gentle Breeze, O Sevgili."

Sevgimin Sınırları

Bazen çok büyük işler yapmak istersin. Tarihe geçmek, insanların dilinde ve hafızasında yer almak. Belki başarırsın belki... Ama sevgilinin dilinde ve hafızasında yer almak nasıl bir duygudur? Belki çok ünlü değildir ama adını söylediğinde...

Adını söylediğinde dünyalar senindir, öyleyse adımı söyle sevgili, hayali dudaklarından süzülün ismim ve hayali gökyüzüne karışsın. Her şey hayalken, yıldızların ışıkları bile bir oyundan ibaret iken, daha başka ne istenebilir ki.

Şimdi bütün bunları boş ver. Yazdığım mektubun ruhuna nasıl geldiğini düşünüp dururum. Öylesine nazik, öylesine kırlıgan, öylesine güçlü ve sevgi dolu kalbinde bir duygu fırtınası yaratabilir miyim? Tüm kalplerin içinden, tüm ruhların içinden ve hayallerin denizinden seçtiğim sana ulaşabilir miyim?

Öyleyse müzik sonsuza kadar çalsın. Kalbimdeki prenses, asil, yüksek duygulara sahip ruh, dilinde benim ismime bir yer var mı? Sevgin için yazıldı bu satırlar ve ruhunun güzelliği için teşekkür ederim, tüm bildiğim tanrılara ve sonsuz evrene bıraktıkları ışıklara.

İşte hayali sevgili bu mektup ile sevgimin sınırlarını gördün. Sevgiliye olan duyguların ruhumu nasıl sardığını ve beni gördün. Sevgili.

Hep hayallerde

Öylesine kalpten, öylesine güzellik dolu ve nazik bir sevgi... Asil olması gerektiği gibi... Masallarda anlatıldığı gibi ve tüm

bunların anlatıldığı güzel günlerde olduğu gibi... Bir ilkbahar yaban çiçeği, bir kış düşü veya sevgi gibi...

Olman gerektiği gibi ol hep, asil ve duygulu. Güçlü ve kararlı, sevdiği için konuşan ve hakkı en üstte tutan. Sende hepsini gördüğüm için, sen hayali sevgilisin. Sevginin ve asaletin en derin duygularını sende yaşadığım için, sensin.

Şimdi yaban çiçeklerinin zamanı... En güzel hediye, bir tanesini verdiğin zaman... Onlar hayallerimiz sahip olduğumuz geçmiş. Şimdi hatırla, her seferinde seninle yıldızlarda buluşmamızı... Buzdan yıldızımızı donmuş gölümüzü hatırla. Ve beni nasıl sevdiğini, bir kez daha söyle.

Şimdi gitmeliyim önümde savaşlar var, aklımda hep sen elimde yaban çiçekleri işlemeli mendilin hasret içinde seni düşüneneceğim. Savaşacağım, ayrı kalacağız belki bir mektup, belki bir haber, belki bir ses nefesini bana taşıyacak. O güzel kız sonsuza kadar senin bu eller, bu gözler, bu ruh...

O zaman hoşça kal seni yaban çiçeklerinin yettiği Buzdan Yıldızımızda bırakıyorum, sen en görkemli kulelerde pencelerden bakarken dünyaya, sevgi dolu bakışlarını üzerimde hissediyorum. Hoşça kal hayali sevgili, hep hayallerde tekrar tekrar buluşacağız.

Yanaklarındaki gözyaşları

Sevgiliye yazılan mektuplar hiç unutulur mu? Savaş meydanında çarpışırken sevgilinin yüzü unutulur mu? O hayal aklından asla çıkmaz, o sözler, edilen yeminler... Seni unutmadım hep aklımdasın diye yazmaya gerek yok. Bilirsin çünkü, her şeyi hissedersin.

Şimdi acılar içinde yapmamız gerekli olanı yaparken, savaşıp yurdumuzu kurtarıırken senden tek istediğim benim için gülümseyip bir mektup yazman. Gözyaşların kalbime işlerken

daha yanaklarında iken gülümsemeni istiyorum. Hayattayım ve iyiyim. Hayalin bana güç veriyor.

Öyleyse gitmem gerek demeden önce bilmeni istedim, sevgimi kabul ettiğin için sonsuzlukta mutlaka buluşacağız. O dev şatoların görkemli kulelerinden bakan sevgili, gözlerinde, gözbebeklerinde bana yer olduğu için mutluyum. Şimdi gülümse yanaklarındaki gözyaşları ile.

Müzik: Opus 14 - Dustin O'Halloran

Thistle

Gökyüzü şatolarının en yüksek kulelerinden dünyaya bakan hayali sevgili... Gözlerin beni arar, yaban çiçeklerine takılır. Belli ki aradığın o geçmişimizdir. O kırlarda koştuğumuz güneşli günlerdir. O yağmurlu öğleden sonra, sisli sabah. Sislerin arasında thistle çiğler düşmüş üstüne. Thistle sisler arasında yaban çiçeği en sevdiğin, en sevdiğim...

Belli ki geçmişi arar gözlerin, müziğin her notasında duyguların geçmişin. Seni yaratan her şey asilliğin, sen öyle varsın kalbinin ışığı ile ruhunun güzelliği ile. İşte o kuleden bakarken tüm bunlar gözlerinde. Sevgin elinde tuttuğun mavi çiçekte; thistle.

Sevgimizin adı, bir gizli söz, bir sır, bir çiçek ve hayali sevgiliden hediye, thistle, yaban diken çiçeği... Öylesine asilsin ki bir önceki mektupta çalan müziği sonsuza kadar dinlesem ve hep seni düşlesem hayali sevgili. Mavi çiçeklerle sarılı dünyanın bu köşesinden sabah sisinde bir zaman daha çalsak ve sen güzel dilin ile "Thistle", desen. Sevgili.

Flütün masalı

Flütün o sesi, notasını ilk duyurduğu andaki içtenliği... Sesimi ilk duyduğun anda hislerimi anlamış olmalısın. Sesini

ilk duyduğum anda, nefesinin güzelliğinde, bir masal gibi duygulardan gelen sesi ilk duyduğum anda hislerini anlamıştım.

Onlar öylesine yüksek hislerdi ki en görkemli dağlardan kartanesi, en büyüğü ormanlardan sisler içinden çiğ damlası, en yurt olan kırlardan güneşin altında yaban çiçeklerini getirmiştik birbirimize.

Ruhlarımızı bugün için saklamış, en zor savaşlardan çıkıp hayatta kalmış, sevgi denilen o yaban çiçeğini korumayı başarmıştık. Yıllarca beklemiş ama hep birbirimizi hissetmiş, flütün ilk notası ile hislerimizi tanı mıştık işte.

Tanıdığım bir güzel kız, bir nazık insan, bir yüce duygu ve bir sevgi dolu şarkı gibi, masal gibi biri. Sen hayali sevgili masallarda buluşalım, flütün notalarında, sisli sabahın çiğ tanelerinde, thistle'lardan kırlarda, büyüğü dağların şatolarında sen sevgili, al götür beni benden, hayali olan ne varsa canlansın bir masal gibi. Sen sevgili.

Müzik: Annie Laurie (Traditional Scottish / Flute)

Masalın gerçekliği

İşte buradayız, her an birbirimizin aklında, kalbinde, hayallerinde... Belki ben de hayaliyim, özgür ve bu toprakların masallarında anlatıldığı gibi mutlu. Tüm masallar hayali midir, gerçekten bir şeyler yok mudur? Biz de özgür olamaz mıyız, hayali masallardaki gibi...

Ve çıkıp geliyorsun hayali olarak, gece vakti kamp alanında uzaktaki şatoya bakarken ben. Issız dünyada dolaşırken... Ve diyorsun ki: "Sen özgürsün, kimler sizinle uğraşırsa uğraşsın tüm ruhunla ve bedenle özgürsün". İşte sözlerindeki ruhu hissettiğim an bir yıldız kayacaktı gökyüzünde, tam ona bakarken kaybolacaktın.

Özgürdüm, düşmanlar beni korkutamazdı, kimseden özgür-

lük istememe gerek yoktu, onu almıştık. Ve sevgili seni sevdiğim bu masalda en büyük gerçekliği bulmuştum; özgürlük. Tüm sevgim senin hayali sevgili, özgürlük gerçekliğinde ve en güzel masallarda, her zaman senin...

Sesin

Bütün gerçekliği boş ver şimdi. Benim dinlemek istediğim masal. Belki dinlemek istediğim sadece hayali sesin. Sadece birkaç nota ve sesin... Anlamını bilemediğim farklı bir dilde söylenen şarkı ve sesin...

Zamanımın tüm hoyratlığına karşı, bundan daha güzel bir ayrılış yok gerçeklerden. Gerçeklerde ne olduğunu anlatmaya-
cağım, yeterince kötülük var. Ben bizim yıldızımıza ulaşama-
yanlara inat masallar dinleyeceğim sesinden.

Hayali sesler, hayali şatolar, thistle, sabahın sisinde hayaller, kimseler uyanmadan çalınan zamanlar, gecenin yıldızları, herkes uyurken hayali sevgiliye söylenen sözler... Her şey masallardaki gibi olması gerektiği gibi, bana anlattığın gibi... Hayallerdeki sesin ve sevgili, olduğun gibi...

Sırdaş

Sen en büyük sırdaşım, hayallerin sevgilisi mektubumu almış olmalısın. Özgürlükten, hayallerden ve senden bahsettim. Hepsi seninle anlamlı dedim. Sen hayali olmasan, olmazdı dedim. Sen sevgili, sen hayali...

Şimdi güzel bir yağmur yağıyor, hava da pus ve sis, yaşadığım toprakların kokusu ve sen... Her şey bana hediye edilmiş gibi, bu sabah ve diğerlerinde sis ve yağmurda sevgiliyi düşünmek hayali ile yaşamak bir hediye...

Duygularımı anlatmak için uğraşıyorum, bir anda müzik başlıyor ve ben prensesimin hayalleri ile kalıyorum. Dudakla-

rımdan kelimeler çıkmıyor sadece düşünüyorum, yağmur altında ıslanıyorum, yüzüm sertleşmişken yağmur taneleri süzülüyor.

Ve sen geliyorsun işte sevgi sözcükleri en güzelleri olup sevgiliye gidin diyebiliyorum. Yağmur altında saçların ıslanmaya başlamış, aldırımıyorsun, doğruca gözlerime bakıyorsun, yaklaşıyoruz ve kelimelere gerek kalmadan öpüşüyoruz.

Sen sırları biliyorsun, hissediyorsun, kelimeleri okuyor ve öpüşüyorsun. Sen hayali sevgilisin hep benim olan ve olacak olan... Şimdi müzikte, yağmur ve siste toprak kokusu ile yürüyoruz, yaşam ve hayallerin sırları ile.

Yağmur altında

Şimdi en unutulmaz anlar, şimdi hayatımızın en güzel günleri. Evrendeki her şey, bugün için hazırlanmış olmalı. Öpücüğümü alıyorum, yağmur altında her şeyden ve herkesten gizli bir hayali sevgili.

Şimdi karşılıklı duruyoruz ellerimiz birbirimizin üstünde ve ellerinde. Öylece bakıyoruz o sabah birbirimize, ne kadar gerçekmiş diye ve sevgi ile. İşte sen sevgili en gerçek hayal, en güzel düş, kollarımın arasında bana hoşça kal diyorsun. Tekrar buluşacağız, tüm olan her şey bizi ayıramaz.

Artık birbirimizi bulduk, hayallerde, hayallerde yaşayacağız ve birbirimizin kollarında, yağmur altında, en güzel sözleri söyleyip birbirimize bakacağız. Sevgili.

Sevginin toprakları

Tüm gücüm ile buradayım, en güzel günlerimi yaşıyorum ve bu unutulmayacak zamanlarda bir hayali sevgiliyi seviyorum. Öylesine bir sevgili ki sonsuz yıldızlardan daha parlak bir ışığa sahip... İçinin güzelliği dışına yansımış, sevgi dolu bir ruh, bir hayal, bir kutup yıldızı.

Flütünü çalıyor çocuk, toprakların şarkısını fısıldıyor kulağımıza kız ve ben seni seviyorum. Bu toprakları sevdiğim için seviyorum, sen olduğun için, zaman okyanuslarını aştığım için seviyorum. Uzun zamandır söylemek istediklerim varmış görüyorum, kısacık anlarımıza sığdırmaya çalışıyorum.

Şimdi benimle uzun bir yürüyüşe çıkmaya ne dersin. Sisli sabahta, çiğ taneleri en güzel çiçeklere kondurulmuşken ve ben seni sonsuza kadar sevecekken, bir yürüyüşe çıkmak... İşte sevgili tekrar buluştuk, tekrar sen ve ben hayali dünyalarda ve belki de sevginin topraklarında.

Hayali yıldız

Yavaşça yürüdük, öylesine asıldı ki, öylesine ulaşılmaz bir yıldızdı ki... Sevgini göstermek için sana ışığını gönderdiği hayalleri beklemeliydin. Hayallerimin böylesine ışıklarla dolu bir yıldızla götüreceğini bilseydim beni, hep hayallerde yaşardım. Hiç de zaman kaybı değil, her şeyi kazanmaktı bu hayaller.

Ve işte beyaz pelerinin kapüşonunu takmış yürüyor. Yeni yağmur yağmaya başlıyor, etraf puslu güneşin sabahı yerini güzel yağmur bulutlarına bırakmış, işte orada her şeyin içinde en parlak görüneni işte hayali yıldız, işte sevgili...

Yanına yaklaşıyorum sanki beni beklemiş gibi dönüyor ve gülümsüyor. Eline kondurduğum öpücük ve birden bana sarılması. Dünyanın tüm dertlerine rağmen parıldayan bir yıldız olmanın zorluklarından bahsedışı ve hayali işte, o hayali yıldızdan hayali sevgili.

Her şey Hayali

“Aslında ben yokum, ben bir hayalden ibaretim”, demek istediğim o kadar çok zaman oluyor ki. Hayallerin buluşması daha kolay olmalı. Hayali sevgililer mutlu olmalı. Masallarda

anlatıldığı gibi mektuplarımda da anlatmak istediğim bu. Hayali dünyada, hayali yıldızımızda, hayali olan bizler ulaşılmazız.

Bazen düşünürüm, yazdıklarımı okuyup beni anlasınlar diye. Ama anlamamanın yolu yok gerçeklerde kimseyi. Sevgili sen beni anladığın için değerlisin, hayali olduğumuz için değerliyiz. Şimdi bunu senin anladığını biliyorum ya.

Şimdi her şey hayali, dünya, mektuplar, masallar, yıldızlar, yaban çiçekleri, şatolar, sis, güneş, renkler, müzik, şarkı ve sevgililer. Artık kimseden bir şey beklemeye gerek yok. Her şey olması gerektiği gibi...

Sadece sen sevgili, sadece sen içimdeki kor, aklımdaki ışık, kolumdaki kuvvet ve kalbimdeki sevgi sensin. Başkası değil, başka bir masal değil, başkalarını oyunu değil, sadece bu masal mektupları ve sen. Sen sevgili.

Aslında

Aslında sen bir teksin, sen hayallerde bana hep gelensin. Rüyalarımnda sürekli gördüğüm. Beni bırakmayan, adımı söyleyip rüyada gülümsememi sağlayan aslında sensin. Sen teksin, sevgilisin.

Sevgilinin yüzünü hayal etmek ve sevdiğine ruhundan kopan bir iki satır yazabilmek... Dünya aslında yazmayınca hiçbir yer değil, yaşayarak yazmak, hayal ederek yazmak ama sevgiliye yazmak.

Sevdiğim, sen bir prenses, aslında rüyalarımın ve hayallerimin güzelliği, bu mektubu yazarken söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Aslında hepsi unutulacak, sadece anılarda kâğıtta kalacak...

Ama ben seni hiç unutmayacağım. En umutsuz anımda yanımda biri vardı diyeceğim. Hep gözetken, hep rüyalarımnda konuşan, bu sevgiyi tattıran ve koşulsuz seven...

Söylemek istediğim bir şey daha var; hayalimde canlandırdığım bu sevgili, beni hiç yanıltmadı, hiç oyun oynamadı, koşulsuz sevdi ve aslında biliyor musun her şeye, tüm yazdıklarına ve sözlerime değdi.

Sen hayali sevgili, sen beni anlayan, sen sevginin adı, sen thistle, sen sonbahar yaprağı, kıyılara vuran dalgalar, sabah sisinde çiğ tanesi, güneş ışığında sarı ve yağmurda toprak kokusu, aslında sevdiğim şarkı ve sevdiğim sen sen aslında yaşayan rüya... Sevgili.

Sonsuzlukta

Tüm ayrılıklarımızda, seni göremediğim tüm zamanlarda, rüyalarda seni hep özlediğim anlarımda aklıma bir şey gelir. Bir daha görüşebilecek miyiz? Çıkıp gelir misin tüm karanlıkları dağıtıp, güzel yüzünü gösterip, bir şarkı mırıldanır mısın?

Hayalini aklımda canlandırabildiğim sürece hep yanımdasın, sen hayali sevgilisin. En zor savaşlarda koruyucu meleğim, en yıldızlı gecelerde yıldızım... Buzdan yıldızımızda bana eşlik eden hayali sevgili. Tanrılar bizi bekliyor bak, aralarına katılalım diye buzdan gölde.

Sonsuzlukta kaybolup tekrar ortaya çıkarız belki de. Ve unutmam mümkün değilken, anlamını katan ilk buluştuğumuz nokta asla unutulmaz. O an o güzellik, o sevgi, mükemmeliyet duygusu, hayali sevgili bu sensin. Sonsuzlukta sonsuz mektubumu okurken sen...

Şimdi bu mektupla masal mektuplarını bitiriyorum. Hep masallar olsun dediğini duydum tabii ki. Belki bir gün, ama şimdi sonsuzlukta masalımızı yaşama zamanı, sonsuza kadar sarı güneşin altında, siste çiğ taneleri sabahlarda, gözyaşında yağmur, yağmurda toprak kokusu, zamanın içinde bir mavi thistle, yaban dikenini çiçeği işlemeli bir mendil, görkemli şa-

toların devasa pencereleri, pencerelerinden bakan prenses ve prenseslerin en güzeli hayali sevgili...

Hepsi yazıldı, hepsi hayallerdi ve masal mektuplarıydı, hepsi sendendi ve sonsuzlukta bizimdi. Başka bir zamanda görüşeceğiz. Masalların en güzellerini anlatacağız. Öyleyse hoşça kal şimdilik, Hoşça kal hayali sevgili. O Sevgili.

-Son-